Dirk Pitt® a Al Giordino na další nebezpečné misi

Clive Cussler

A Dirk Cussler

Moře pod oděsou

Pod hladinou moře je ukryté tajemství, které může změnit běh dějin

Moře pod Oděsou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Dirk Cussler
Moře pod Oděsou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Moře pod Oděsou

Dobrodružství Dirka Pitta

CLIVE CUSSLER
a DIRK CUSSLER

CPress
Brno
2017

Postavy

1917

Vadim Rostov, kapitán ruského torpédoborce *Kerč*

Sir Leigh Hunt, britský zvláštní pověřenec a bývalý generální konzul na britském velvyslanectví v Petrohradě

1955

Dmitrij Sarchov, pilot ruského bombardovacího letounu Tupolev Tu-4

Ivan Meděv, druhý pilot ruského bombardovacího letounu Tupolev Tu-4

Alexandr Krajevský, vojín letec, ruský bombardovací letoun Tupolev Tu-4

2017

Tým NUMA

Dirk Pitt, ředitel Národní podmořské a námořní agentury NUMA

Al Giordino, ředitel Podmořských technologií, NUMA

Bill Stenseth, kapitán výzkumné lodi NUMA *Makedonie*

Hiram Yaeger, ředitel Počítačových zdrojů, NUMA

Rudi Gunn, zástupce ředitele NUMA

Summer Pittová, ředitelka zvláštních projektů, NUMA, a dcera Dirka Pitta

Dirk Pitt ml., ředitel zvláštních projektů, NUMA, a syn Dirka Pitta

Jack Dahlgren, specialista na podvodní technologie, NUMA

James Sandecker, viceprezident Spojených států amerických a bývalý ředitel NUMA

Policisté, agenti a vojenští důstojníci

Anna Belovová, zvláštní vyšetřovatelka, Evropský policejní úřad Europol

Petar Ralin, poručík, ředitelství útvaru pro organizovaný zločin, Bulharská státní policie

Maxim Federov, oblastní ředitel zahraniční rozvědky, Hlavní rozvědková správa Ruska GRU

Viktor Mansfield, agent GRU

Arsenij Markovič, velitel ukrajinského 24. teritoriálního praporu

Martina, agentka GRU

Vladimir Popov, velitel ruské raketové fregaty *Ladnij*

Deborah Kenfieldová, výkonná důstojnice raketového křižníku třídy Ticonderoga USS *Truxton*

Wayne Valero, velitel dobrovolnické posádky USS *Constellation*

Alexandr Vodokov, ministerstvo zahraničních věcí, ruské velvyslanectví, Madrid

Historici, odborníci a profesionální zdravotníci

Georgij Dimitov, archeolog pracující pro bulharské ministerstvo kultury

Dr. Anton Kromer, hlavní archivář, ruské Státní historické muzeum

Dr. Steven Miller, ortoped, Muncie, Indiana

St. Julien Perlmutter, námořní historik a Pittův dlouholetý přítel

Dr. Charles Trehorne, profesor námořní archeologie, Oxford

Cecil Hawker, major, historik, Královský gibraltarský regiment

Další

Martin Hendriks, holandský průmyslník, majitel společnosti Peregrine Surveillance Corporation

Valentin Mankedo, majitel společnosti Thracia Salvage

Ilja Vasko, partner ve společnosti Thracia Salvage, bratranec Valentina Mankeda

Brian Kennedy, lovec ústřic v Chesapeakské zátoce a majitel rybářské lodi *Lorraine*

Prolog

DĚS TICHA JEN ZBÝVÁ

Únor 1917
Černé moře

Na obzoru tančila bílá světla jako majáky smrti. Kapitán Vadim Rostov z Ruského carského námořnictva jich napočítal pět, každé z jedné osmanské válečné lodi, které držely hlídku při ústí Bosporu. Jeho rozkazy té chladné jiskřivé noci byly prosté. Měl svým torpédoborcem upoutat pozornost nepřítele a narušit tak hlídkovou linii. Dobře věděl, že je to podobný úkol jako vplížit se do doupěte hladových lvů s čerstvě zabitým jehnětem na zádech.

Mezi křivými zuby pevněji sevřel vysušený pahýl tureckého doutníku. Jeho tmavé, zatvrzelé oči ve větrem ošlehané tváři již nejednou viděly, kam mohou vést nedomyšlené bitevní plány – za rusko-japonské války v roce 1904 a znovu za tažení v Černém moři v posledních čtyřech letech. Rostov sloužil u Ruského carského námořnictva již bezmála třicet let, ale vše, co věděl, vše, v co celé ty roky věřil, se nyní rozpadalo na kusy. Třeba nakonec nebude tak potupné ukončit kariéru v sebevražedné misi.

Nařídil mladému poručíkovi, ať mu najde signalistu, a nato se obrátil k oživlému stínu za sebou. Jeho hostem byl vznešený voják, hrdě vztyčen v uniformě Leibu – carské gardy – elitního Preobraženského pluku.

„Osud brzy odhalí své záměry a stvrdí marnost našeho poslání," řekl Rostov.

„K žádnému odchýlení od rozkazu nedojde," odvětil gardista.

Rostov musel toho muže chtě nechtě obdivovat. Gardista stál vedle něho jako pilíř, pušku pevně sevřenou v dlaních, od chvíle, kdy se v Oděse nalodil na torpédoborec s rozkazy pro tuto loď. Rozkazy, povšiml si kapitán, osobně nepodepsal nikdo menší než admirál Kolčak, velitel carského námořnictva. Tenhle voják, pomyslel si Rostov, byl jistě svědkem nejvyšších vrstev moci, ale o skutečném světě nevěděl vůbec nic. Z carského Ruska, rozdrceného revolučními silami, nezbude brzy nic jiného než pouhá vzpomínka. Na světě již nebude místo pro slavnou gardu. V oděských docích kolovaly zvěsti, že bolševici již podepsali mírovou dohodu s Centrálními mocnostmi včetně Turecka. Rostov se musel pousmát. Třeba je ty osmanské lodě nechají proplout – a ještě je přitom zasypou vínem a fíky.

Jeho fantazie přerušilo tlumené hvízdání nad hlavou. V moři za nimi vybuchl pětipalcový lodní granát.

„Turečtí střelci nejsou tak zdatní jako Němci," podotkl Rostov, „ale i oni se zaručeně brzy strefí."

„Protivník je podřadný, a vy jste mistr taktiky," odpověděl voják.

Rostov se usmál: „Mistr taktiky by před drtivou přesilou utekl, aby ji mohl porazit jindy."

Objevil se u nich lodní signalista, nezkušený zelenáč v uniformě, která mu nepadla. „Pane?" oslovil Rostova.

„Dej signál našim druhům. Řekni, ať zahájí svou misi, až se pokusíme vylákat nepřítele na západ. A popřej jim štěstí."

„Ano, pane." Námořník odešel z můstku.

Rostov se otočil zpátky ke gardistovi: „Popřeje někdo štěstí nám?"

Gardista odpověděl kapitánovi jen pevným pohledem.

Rostov ukročil na křídlo můstku a sledoval, jak signalista záblesky předává zprávu nízkému plavidlu nedaleko levoboku. Ve chvíli, kdy z druhého plavidla dorazilo blikání odpovědi, prohnal se kapitánovi hlavou přízrak smrti. Bylo to čiré šílenství. Snad by měl raději otočit torpédoborec čelem vzad a vedlejší loď rozdrtit. Prostě ji potopit sám za sebe, jen proto, že ví, co nese. Kolik lidí musí ještě zemřít jen kvůli carově ješitnosti?

V duchu proklínal svou pochybnou, hloupou čest. Pravda byla taková, že z loajality a věrnosti v řadách námořnictva již nezbylo nic. Vzpoura na křižníku Potěmkin toho byla dokladem. A to se odehrála celou dekádu před

současnou revolucí. Značná část flotily již přislíbila věrnost bolševikům. Loajalita jeho vlastní posádky byla nejistá, ale aspoň se u nich neobjevily žádné náznaky vzpoury – zatím. Věděli stejně dobře jako on, že carské námořnictvo již není ničím než minulostí. Rostov zavrtěl hlavou. Měl vystoupit z lodi hned v Oděse a zmizet někde v Karpatech, jak to nejeden důstojník moudřejší než on už dávno udělal.

Nad hlavou jim zahvízdala další námořní střela. Tváří v tvář nepřátelské palbě se vlády ujal smysl pro povinnost a Rostov toporně vykročil zpátky na můstek. *Povinnost*, zadumal. Synonymum pro smrt.

Posádka můstku stála na svých místech a hleděla na něho s očekáváním.

„Maximální rychlost," poručil nižšímu důstojníkovi. „Kormidelníku, nastavte kurz na dvě stě čtyřicet stupňů."

„Palebné baterie hlásí, že jsou připraveny, pane." Poručík zazvonil mosaznou rukojetí strojního telegrafu a ohlásil tak změnu rychlosti do strojovny.

„Všechny baterie ať namíří na východ na poslední loď v řadě," poručil Rostov.

Komín ruského torpédoborce chrlil chuchvalce černého kouře. Loď *Kerč* se rozechvěla námahou, když se její parní turbíny roztočily na nejvyšší obrátky.

Změnou kurzu a rychlosti se loď zbavila nepřátelských děl, jejichž střely nyní padaly neškodně do vody za torpédoborcem. Rostov sledoval světla tureckých lodí, která, jakmile loď začala supět na západ, svítila za křídlem na levoboku. Pět ku jedné, pomyslel si. Před dvěma dny, kdy opustili Oděsu ve společnosti dalšího lehkého torpédoborce *Gněvnyj*, byly jejich vyhlídky o něco lepší. *Gněvnyj* však brzy po vyplutí začal mít problémy s hnací hřídelí a otočil se k návratu. Rostov takové štěstí neměl. Bude se muset nepřátelské síle postavit úplně sám.

Kapitán čekal se zahájením palby do chvíle, kdy do vody deset metrů od lodi dopadla další střela a pokropila palubu mořskou vodou. V odpověď všechna čtyři čtyřpalcová děla torpédoborce vystřelila a vychrlila do nočního nebe mohutné plameny.

Díky zručnosti i štěstí jedna z ruských střel zasáhla svůj cíl a pronikla do lodního muničního skladu. Rostov přiložil k očím dalekohled a díval se, jak se z osmanské lodi vzedmula ohnivá koule.

„Soustředit palbu na další loď západním směrem," řekl poručíkovi. Byl to jen neuvěřitelně šťastný zásah. Kapitánovou strategií – anebo modlitbou – bylo vyřadit z provozu nebo poškodit dvě lodi, které hlídaly východní vstup do úžiny, a nato ostatní plavidla vylákat k pronásledování. Byla to jediná naděje jeho mise na úspěch.

Noc se rozjasnila ohněm a hromobitím. Zbývající osmanské lodě začaly střílet jednu boční salvu za druhou, torpédoborec jim odpovídal plným úderem. Ruská loď byla překvapivě rychlá a udržovala si od tureckých děl bezpečný odstup. Ten se však začal zmenšovat, když se dvě z osmanských lodí počaly ke *Kerči* přibližovat.

„Zásah! Druhé plavidlo," zvolal poručík.

Rostov přikývl. Měl u sebe nejzkušenější obsluhu děl z celé Černomořské flotily – a bylo to znát. Otočil se k příslušníkovi carské gardy, který tiše sledoval vzdálené peklo. „Ta vaše carská odysea by nakonec přece jen mohla mít šanci."

Gardista se lehce pousmál, první náznak lidskosti za poslední dva dny. Hned nato zmizel v planoucím závoji černého kouře.

Okraj paluby na levoboku zasáhla turecká střela. Posádku můstku srazil náraz na zem a do nebe se rozprskl ohnivý déšť.

„Kormidlo! Nastavit směr na tři sta šedesát stupňů," vykřikl Rostov, ještě než se nejistě postavil zpátky na nohy. Po jeho levici ležel tváří k palubě gardista a ze zad mu trčel pokroucený kus šrapnelu.

Kormidelník přijal kapitánův rozkaz, postavil se s oporou kormidla a to hned strhl doprava. Úhybný manévr však přišel příliš pozdě. Turci si konečně upřesnili cíl střelby a na loď se snesla další salva. První střela utrhla torpédoborci příď, další zasáhla prostředek lodi a rozervala lodní trup. Plavidlo se otřáslo. Přední komory zaplavila voda a zvedla do vzduchu záď i s lodními šrouby, které se dosud otáčely.

Rostov nahmátl megafon a poručil posádce, aby opustila loď. Poručík se snažil prodrat k záchrannému člunu na pravoboku. Rostov se vrátil na můstek a tam našel kormidelníka stojícího nehybně u kormidla, s prsty doběla sevřenými na dřevěných rukojetích.

„Sašo, najdi si záchrannou vestu a opusť loď," oslovil ho Rostov jemně. Nato ustoupil o krok a hřbetem ruky uštědřil chlapci políček.

Kormidelník ochromen hrůzou odvrávoral z můstku se sotva srozumitelným mumláním: „Ano, kapitáne. Ano, kapitáne."

Rostov stál náhle na můstku sám. Lodí otřásl hromový třesk. Palivová nádrž pukla a vznítila se. Rostov zaklopýtal ve snaze udržet rovnováhu, rukou šátral kolem po svém dalekohledu. Zvedl jej k očím uslzeným od kouře a zadíval se čelem k zádi přes stěnu plamenů k jakémusi bodu daleko na moři.

Uviděl to jen na krátký okamžik. Směrem k Bosporu prořezával tenkou bílou brázdu vodou jediný stožár, který jako by vystupoval přímo z vody. Hvízdání nad hlavou opět nabralo na síle, když kapitán pokývl směrem k mizejícímu přízraku: „Povinnost splněna," zamumlal.

O vteřinu později zasáhly loď další dvě střely, vymazaly kapitánský můstek z povrchu a poslaly rozdrcený trup válečné lodi k mořskému dnu.

Duben 1955
Černé moře

Před unavenýma očima Dmitrije Sarchova se mihl ledově modrý záblesk. Pilot zamrkal, aby se zbavil přízračných skvrn, které mu tančily před sítnicemi, a zaměřil pozornost zpět k rozlehlému panelu měřidel a číselníků. Výškoměr kolísal kolem značky dvou tisíc šesti set metrů. Náhle řídicí pákou trhlo jakési prudké lomcování zvenčí a během okamžiku se velké letadlo propadlo o dobrých třicet metrů.

„Zatracená bouřka." Druhý pilot, muž s kulatým obličejem jménem Meděv, si otřel ze stehna kávu z rozlitého hrnku.

Sarchov zavrtěl hlavou. „Meteorologická stanice tomu říká mělká brázda nízkého tlaku." Do čelního skla tloukly kapky hustého deště a dodávaly noční obloze nádech neproniknutelnosti.

„Vždyť nepoznají bouřku od plivance. To je od velitelství geniální nápad, poslat nás na cvičnou misi v tomhle počasí. Zvlášť s tím, co neseme."

„Spustím nás o pět set metrů níže a uvidíme, jestli tam bude stabilnější ovzduší." Sarchov zápolil s ovládáním páky.

Vláčeli se tou bouří v Tupolevu Tu-4, masivním čtyřmotorovém bombardéru, jehož rozpětí křídel lze srovnat s výškou patnáctipodlažního věžáku.

Kostra letadla přes burácení motorů slyšitelně skřípala a sténala. Náhle letadlem škubla další prudká turbulence, až se na přístrojové desce rozblikala červená kontrolka.

„Dveře prostoru pro bomby," ohlásil Sarchov. „Nejspíš jen otřes senzoru."

„Nebo vadná elektronika jako vždy." Meděv zavolal bombometčíka, aby se došel na dveře podívat, ale nedostal odpověď. „Vasilij nejspíš zase chrápe. Dojdu se tam podívat. Jestli ty dveře budou otevřené, asi ho z nich vykopnu ven."

Sarchov se křečovitě usmál. „Hlavně nevyhoď nic jiného."

Meděv se vysunul ze sedadla a protáhl se trupem bombardéru. Do kokpitu se vrátil za několik minut. „Dveře těsní a zdají se v pořádku, náklad je zajištěn. A Vasilij opravdu spal. Teď má na zadku otisk mojí boty."

Letadlo se náhle zakymácelo a propadlo. Ze zádi letounu se ozvala hlasitá rána a setrvačnost vymrštila Meděva mezi shluk přístrojů na stropě kokpitu. Druhý pilot se neřízeně zhroutil do sedadla a nohama narazil do ovládání škrticích klapek motorů na pravoboku.

„Ivane?" zavolal Sarchov. Meděvovi stékal po čele pramínek krve. Sarchov se natáhl a pokusil se ovládání klapek stáhnout zpět. Ale přes bezvládné tělo druhého pilota a jeho pevně zaklíněné dolní končetiny se mu to podařilo jen částečně.

Celý Sarchovův svět jako by náhle explodoval. Přístrojová deska se rozhořela blikáním světel a alarmů, ve sluchátkách se rozezněly výkřiky letové posádky. Bombardér se ocitl v centru bouře, která do něj bušila ze všech stran. Zatímco zápolil s řízením letadla, udeřil ho do nosu štiplavý pach. Kakofonie hlasů ve sluchátkách se ustálila na jediném hlase zbarveném panikou.

„Kapitáne, tady navigátor. Hlásím požár. Opakuji, hlásím požár v pomocném generátoru. Navigační a komunikační stanice jsou…"

„Navigátore, jste tam? Vasiliji? Fodorský?"

Ticho.

Do kokpitu se začal valit kouř a štípal Sarchova v očích. Přes jeho opar si pilot povšiml nového šiku varovných světel. Motory na pravoboku, které běžely na plné obrátky, se začínaly nebezpečně přehřívat, čemuž napomáhalo i proražené olejové potrubí.

Pilot stočil příď směrem dolů a rázně zatáhl za ovládání pravoboku proti Meděvovým ochablým nohám. S jedním okem na výškoměru sledoval, jak začal bombardér prudce klesat. Měl v úmyslu jej vyrovnat v tisíci metrů a nařídit posádce, aby vyskočila. Jasný záblesk za bočním okénkem však jeho plány změnil. Vnitřní motor na pravoboku, přehřátý a bez oleje, vybuchl v záplavě plamenů.

Sarchov ubral plyn na levých motorech, ale nijak to nepomohlo. Jak letoun klesal, turbulence se jen zhoršovaly. Zvolal na posádku, ať vyskočí, ale neměl tušení, jestli ho někdo slyšel. Ve výšce tisíce metrů se kabina naplnila černým dýmem. V pěti stech metrech už cítil žár plamenů hned za kokpitem.

Z obočí mu kanul pot, ani ne z horka jako z urputné snahy zabránit masivnímu letadlu v překotném klesání. V to, že by vyskočil sám, už nemohl doufat; musel by překonat ohnivou stěnu a nechat tu Meděva samotného. Myslel jen na jediné, dostat letadlo níže, měl však strach, že ovládání kormidla a křidélek zmizí pod jazyky plamenů. Vší silou zabral za řídicí páku ve snaze dostat se pod bouři a najít nějaké místo, kde by s letadlem přistál.

Ve sto metrech nad zemí zapnul přistávací světla, ale ve výhledu mu nadále bránil prudký déšť. Byli vůbec nad zemí? Měl pocit, že pod sebou zahlédl jednotvárnou černou rovinu.

Do kabiny se doplazily plameny a zapálily letové plány, které se pohupovaly pod vývěskou. Sarchov se zhluboka nadechl a vypnul tři zbývající motory. Cítil, jak se letadlo znovu propadlo níže.

Z dálky bombardér připomínal žhnoucí kometu, z jejíhož středu prýštila běsnící změť plamenů. Ohnivá koule klesala černou, deštivou nocí, dokud se nesetkala s mořskou hladinou a nezmizela, jako by nikdy neexistovala.

Část první

Z HLUBIN ZÁVOJ MLH

1

Červenec 2017
Černé moře

Mdlý svit pokryl jižní obzor hedvábným leskem. Přestože Istanbul odtud ležel dobrých osmdesát kilometrů, elektrické světlo od čtrnácti milionů obyvatel osvětlovalo noční nebe jako moře luceren. Zčeřenými vodami se ke světlu zvolna prodírala omšelá černá nákladní loď. Vlekla se pomalu, tu a tam zachytila sporadickou zatoulanou vlnu, která na palubu vymrštila spršku mořské vody.

Kormidelník na širokém můstku přemohl tvrdošíjný mořský vítr a pošťouchl kormidlo doleva.

„Rychlost?“

Otázka přišla od zarostlého muže shrbeného nad stolem s lodní mapou. Šedé oči měl skelné a podlité krví, z jeho hlasu byl slyšet podtón opilosti. Oděv posetý skvrnami od potu potvrzoval, že hygiena k mužovým prioritám nepatří. Zcela v souladu s očekáváním posádky se kapitán nákladní lodi dva dny po vyplutí lodě z přístavu ocitl zhruba v polovině třetí lahve vodky.

„Osm uzlů, pane,“ odpověděl kormidelník.

Kapitán zavrčel a snažil se odhadnout, kolik času jim ještě zabere plavba do Bosporské úžiny.

Na křídle můstku se otevřely dveře a dovnitř vstoupil ozbrojený muž v hnědé uniformě. Přikročil k podnapilému kapitánovi se směsicí obav a opovržení. „Moře začíná být dost rozbouřené. Přes paluby se přelévá voda."

Kapitán se na muže podíval a uculil se. „Jste si jist, že moje paluby omývá něco jiného než vaše zvratky?"

Ozbrojený muž, bledý jako stěna, na jeho poznámce neshledal nic vtipného. „Zodpovídám za náklad. Možná bychom se měli přesunout blíž ke břehu."

Kapitán zavrtěl hlavou. Měl neblahý pocit už od chvíle, kdy mu majitel lodi zatelefonoval několik minut před plánovaným vyplutím ze Sevastopolu a nařídil, ať počká, protože na poslední chvíli dorazí ještě část nákladu. Jeho podezření ještě zesílilo, když dorazila malá skupina ozbrojenců v obrněné dodávce a začala vykládat velkou kovovou bednu. Protestoval, když trvali na tom, že ji umístí do strojovny, ale další stížnosti rychle spolkl, jakmile mu podali tašku dosud nepoužitých rublových bankovek. Teď mlčky civěl na jednoho ze dvou ozbrojených mužů, kteří tajný náklad doprovázeli.

„Vypadněte z mého můstku, vy hloupý blázne. Tohle moře je pro mimina. *Krymská hvězda* zdolá vlny pětkrát větší, takže ten váš drahocenný náklad doveze bez poskvrnky."

Ozbrojený muž zaujal pevný postoj navzdory houpání lodi a naklonil se ke kapitánovi: „Ta dodávka bude doručena podle plánu, nebo osobně dohlédnu, abyste do smrti seškraboval korýše z torpédoborců někde v Murmansku." Muž vyšel zpátky na boční křídlo můstku. Stál tam jako ztělesnění vzdoru. Čerstvý mořský vítr mu pomáhal zmírňovat nesnesitelnou nevolnost.

Kapitán mu nevěnoval pozornost. Studoval své mapy a sledoval, jak jeho loď trasu zdolává.

Nákladní loď se klidně houpala vlnami ještě dalších dvacet minut, než kormidelník zavolal: „Pane, z boku se k nám přibližuje plavidlo, které podle všeho sleduje naši trasu."

Kapitán se zvedl od stolu a přikročil ke kormidlu. Pohlédl na obrazovku radaru a uviděl, jak se k nim od zádi přibližuje zelená značka plavidla. Další malá, nejasná značka se na chvilku objevila asi míli před lodí. „Pokračujte doprava, změňte kurz na dvě stě třicet."

„Pravé směrové kormidlo na dvě stě třicet stupňů," zopakoval kormidelník a otočil kormidlem.

Nákladní loď nabrala nový směr. O chvíli později spatřili, že je cizí plavidlo stále pronásleduje.

Kapitán se zamračil. „Nejspíš to bude nějaký zelenáč, který se chce nechat provést úžinou. Udržujte kurz."

Okamžik nato se nad vlnami rozezvučelo hluboké zadunění následované lehkým otřesem, který rozvibroval paluby.

„Co to bylo?" zjišťoval ozbrojený muž.

Kapitán vyhlížel z oken můstku, snažil se vypátrat zdroj hluku.

„Pane, byla to exploze ve vodě." Kormidelník ukazoval před příď. „Přímo před námi."

Kapitán se otočil udaným směrem a povšiml si rozplývajících se pozůstatků mohutného vodního sloupu asi sto metrů před lodí.

„Motor vpřed na třetinový výkon," nařídil kapitán a natáhl se pro dalekohled.

Nebylo se však nač dívat, kromě zpěněné vodní masy v jejich cestě. Vyhlédl ze zadního okna můstku a všiml si, že světla plavidla, které je sledovalo, se přiblížila. Ve skutečnosti tam byly dvě lodě: jedna velká, která za sebou táhla menší člun s plochým dnem.

Celý můstek zahalil štiplavý pach, zpočátku jemný, poté stále silnější. Ozbrojený muž ve dveřích pocítil jeho účinky jako první. Začal kašlat, dusil se, nato upustil zbraň a padl na kolena. Následoval ho kormidelník, který se po krátkém dávení svalil na palubu.

Kapitán, se smysly otupenými alkoholem, pocítil neviditelný útok pomaleji než oni. Teprve když jeho dva společníci na můstku zůstali tiše a strnule ležet, jeho omámená mysl začala chápat, co se děje. Někde nedaleko uslyšel výstřel a hned ucítil, jak se mu stahuje hrdlo. Tep se mu zrychlil, jak bojoval o nadechnutí. Doklopýtal ke kormidlu, popadl rádiovou vysílačku a zaskřehotal do ní: „Mayday! Mayday! Tady *Krymská hvězda*. Napadli nás. Prosím, pomozte."

Zmatek i strach pohltila nesnesitelná bolest. Než mu vysílačka vyklouzla z ruky, kapitán na okamžik zavrávoral, a nato se zhroutil na palubu mrtev.

2

„Pane, na tísňovém kanálu nikdo neodpovídá." Jinošsky vyhlížející třetí důstojník zvedl zrak od komunikační stanice a obrátil se ke štíhlému muži, který právě studoval obrazovku radaru.

Dirk Pitt potvrdil přikývnutím, že ho slyšel, ale oči měl stále upřené na obrazovku. „Dobře, Chavezi. Oznam jim, že míříme jejich směrem. A pak bude asi nejlepší jít probudit kapitána."

Pitt vzpřímil svou vysokou postavu a otočil se na kormidelníka: „Bospor už máme za sebou, tak ji můžeš pořádně rozjet. *Krymská hvězda* by podle všeho měla být nějakých dvacet kilometrů před námi. Nastav kurz na padesát pět stupňů a rozjeď ji na maximální rychlost."

Jakmile kormidelník potvrdil jeho rozkaz, zavolal Pitt strojovnu a nařídil hlavnímu strojníkovi, aby do dvou lodních šroubů poslal veškerou dostupnou sílu. Dva dieselové motory se roztočily na maximální otáčky a padesátimetrovou oceánografickou výzkumnou lodí se začal šířit hluboký hukot. Za několik minut přišel na můstek kapitán lodi Bill Stenseth, vysoký muž s pískově žlutými vlasy. V jeho patách kráčel třetí důstojník Chavez, který znovu zaujal své místo u komunikační stanice.

Stenseth potlačil zívnutí. „Máme tu Mayday?"

„Jediné tísňové volání z plavidla jménem *Krymská hvězda*," upřesnil Pitt. „Je vedena jako loď na přepravu volně loženého nákladu pod rumunskou vlajkou. Zdá se, že byla asi dvacet kilometrů před námi a mířila přímo sem do úžiny."

Stenseth si prohlížel radarovou obrazovku a pozoroval rostoucí rychlost své lodi. „Známe povahu jejich nouze?"

„Zachytili jsme jen jediné tísňové volání. Chavez je opakovaně vyzýval, ale nedostali jsme odpověď." Pitt poklepal prstem na obrazovku radaru. „Zdá se, že jsme nejbližší plavidlo v oblasti."

„Velení turecké pobřežní stráže by mohlo mít poblíž rychlejší stroje." Otočil se k třetímu důstojníkovi: „Zkuste je zavolat, Chavezi."

Pitt se chopil ruční vysílačky z nabíjecího stojanu a vykročil ke dveřím na křídlo můstku. „Chavezi, až budete hotov, můžete zavolat Alu Giordinovi a požádat ho, ať se se mnou sejde za deset minut na zádi? Připravím zodiac pro případ, že by nás potřebovali na palubě. Zavolejte mě, až budeme moct vyrazit."

„Provedu," potvrdil Chavez.

Když už se Pitt obracel k odchodu, Stenseth zamžoural na chronometr připevněný na stěně. Ukazoval dvě hodiny ráno. „Mimochodem, co jsi dělal na můstku v tuhle hodinu?"

„Probudila mě uvolněná část jeřábu, která narážela do přepážky u mojí kajuty. Šel jsem ji zajistit a stavil jsem se podívat, kde jsme."

„Šestý smysl, řekl bych."

Pitt se usmál a odešel z můstku. Za ta léta si nejspíš skutečně rozvinul cosi jako talent na vyhledávání problémů. Anebo si problémy vyhledávaly jeho.

Ředitel Národní podmořské a námořní agentury NUMA sestoupil o dvě patra níže a poté se po hlavní palubě výzkumné oceánografické lodi vydal směrem k zádi. Burácení ze strojovny potvrzovalo, že *Makedonie* se blíží k maximální rychlosti sedmnácti uzlů, kolem jejích tyrkysových boků se čeřila bílá mořská pěna. *Makedonie* byla jednou z několika desítek výzkumných plavidel ve flotile NUMA, jejichž úkolem bylo studium světových oceánů.

Na prodloužené zádi lodi Pitt uvolnil lana Zodiaku zajištěného v rámu a stáhl z něj voskovanou krycí plachtu. Zkontroloval palivovou nádrž a připojil

výtahový kabel. Spokojen, že je člun připraven k použití, došel k lodnímu zábradlí a zadíval se vpřed po vzdálených světlech *Krymské hvězdy*.

Vlastně bych tu ani neměl být, pomyslel si Pitt. Nastoupil na *Makedonii* až včera, jakmile přicestoval do Istanbulu z ústředí agentury ve Washingtonu, D. C. Naléhavá prosba bulharského ministerstva kultury o pomoc s lokalizací vraku ztracené osmanské lodi ho přiměla přeletět půl zeměkoule.

O dvacet minut později výzkumná loď NUMA zastavila po boku černé nákladní lodi, která se ve vlnách pohupovala tiše jako osvětlená loď duchů. Z můstku *Makedonie* si kapitán Stenseth prohlížel obchodní loď dalekohledem pro noční vidění.

„Z lodi stále žádná odpověď," hlásil Chavez. „Turecké úřady hlásí, že na cestě je jejich kutr, a poslaly také záchrannou helikoptéru z Istanbulu s odhadovaným příletem za dvacet šest minut."

Stenseth přikývl a přitiskl si dalekohled ještě pevněji k obočí. Loď nejevila žádné známky života. Pohlédl na displej radaru. Od nákladní lodi se vzdaloval malý bod, který byl nyní asi půl míle daleko. Znovu se podíval do dalekohledu a objevil matný obrys plavidla se zhasnutými světly. Zvedl ruční vysílačku: „Můstek volá Pitta."

„Tady Pitt."

„Nákladní loď stále neodpovídá a nepluje. Nevidím žádné známky naklonění ani fyzického poškození. Zdroje turecké pobřežní stráže jsou na cestě, jestli chceš vyčkat."

„Ne. Mohou tam být živí v ohrožení. Al a já se pokusíme nalodit. Pitt končí."

Pitt se obrátil na menšího muže s ospalýma očima, který se objevil vedle Zodiaku. Jeho rozložité, svalnaté tělo vypadalo jako vytesané ze žulového kvádru.

„Jdeme přes palubu," oznámil Pitt.

Al Giordino zívl. „Doufám, že jde o nějaký pořádný průšvih. Právě jsem se choulil na svojí útulné palandě a zdálo se mi, že jsem v tureckém harému a děvčata zrovna začínají shazovat závoje."

Pitt se usmál. „Myslím, že mi děvčata mají za co děkovat."

Spustili zodiac přes lodní bok, slezli do něj a odpojili výtahový kabel. Pitt nastartoval závěsný motor a otočil plynovou pákou. Nafukovací člun se

rozletěl po zvlněné vodě k boku nákladní lodi. Jak projížděl podél ní, povšiml si Pitt spuštěných nástupních schůdků poblíž zádi a zamířil k nim.

„To je od nich pěkné, že nám připravili přivítání," poznamenal Giordino, seskočil k základně schůdků a přivázal k nim zodiac. Zavětřil ve vzduchu a zachmuřil se: „Jako by nám tu velikonoční zajíček nechal košíček plný pukavců."

„Snad je to něco z jejich nákladu," prohodil Pitt. Ale připadalo mu, že pach nepřichází z lodi.

Oba vyběhli po schodech a vstoupili na palubu lodi. Odporný pach přitom postupně slábl. Pod silným osvětlením palubních světel spatřili prázdné průchody, a tak se vydali k ubytovacím prostorům. Poklopy v palubě byly zajištěny a loď se jevila nepoškozeně, přesně jak jim předtím sdělil Stenseth.

Když se přiblížili ke schodišti na můstek, zarazili se. V cestě jim leželo tělo mladého muže v tmavé uniformě, s vojensky nakrátko střiženými vlasy. Ve strnulém výrazu smrti jeho tvář vyjadřovala směsici zmatku a muk, otevřené modré oči jako by se ptaly po důvodu. Ve ztuhlých rukách svíral AK-47.

„Chtěl se někomu bránit." Pitt šťouchl špičkou boty do hrstky prázdných nábojnic.

Giordino přejížděl po těle paprskem svítilny. „Žádná viditelná příčina smrti."

Překročili tělo, vstoupili na schodiště a vydali se po něm až k můstku do pátého podlaží. Tam spatřili další děsivou scénu. Ozbrojený muž v uniformě ležel pod kormidlem vedle člena posádky. Starší, vousatý muž, pravděpodobně kapitán, se zhroutil poblíž stolu s mapou. Giordino zkontroloval známky života, ale vypouklé oči, modrá kůže a pokroucená ústa svědčily o rychlé, byť bolestivé smrti.

„Žádná vnější zranění, stejně jako ten venku," řekl Giordino.

Pitt zaznamenal sirný pach a otevřel okno můstku. „Možný únik plynu. Mohl bys projít prostor pro posádku, jestli tam nebude někdo živý? Já zavolám na *Makedonii*, co jsme našli, a podívám se, jestli bychom tu plující rakev dokázali rozhýbat."

Giordino sestoupil po schůdcích do obytných prostor pod můstkem. Pitt zavolal Stensetha, nahodil lodní motory a za doprovodu *Makedonie* nabral kurz směrem k Istanbulu.

Nákladní loď zvolna zrychlovala, a jak se stáčela k jihu, prodírala se nekonečnou řadou vysokých vln. Pitt právě kontroloval, zda se k nim už blíží pomoc, když se od zádi ozvala hlasitá rána. Otočil se a uviděl, jak z moře poblíž levého boku vytryskla fontána bílé vody. Nákladní loď se otřásla a na ovládacím pultu u kormidla začalo blikat několik červených kontrolek.

„Co to bylo?“ zapraskal z vysílačky Giordinův hlas.

„Malý výbuch za zádí.“

„Že by se loď snažil někdo potopit?“

„Možná.“

Pitt si prohlížel navigační monitor. Nejbližší pevnina ležela třináct kilometrů od nich. Změnil kurz v naději, že by v případě nutnosti mohl zkusit najet s lodí na mělčinu. Další červené kontrolky na ovládacím pultu ho však ujistily, že nic takového nedokáže. Z pracovní stanice v rohu se svezlo k palubě několik papírů a pouze potvrdilo rostoucí náklon, který PItt již beztak cítil pod nohama.

„Loď se potápí,“ zavolal Giordinovi. „Jak jsi na tom?“

„Dva členové posádky mrtví v palandách. Myslím, že o patro níže je ještě jedna řada kajut.“

Pitt si koutkem oka něčeho všiml. Monitor videa s uzavřeným okruhem po jeho boku přenášel živě obrazy z přídě, zádi a strojovny. Ve strojovně zaznamenal nějaký pohyb. I když se naklonil blíž, dokázal rozeznat jen ležící postavu v zadní části záběru.

„Ale, dodělej to a sejdeme se na palubě za pět minut. Já se jdu podívat do strojovny.“

Ovládací pult kormidla již tančil svítícími kontrolkami, jak voda postupně zaplavovala spodní komory nákladní lodi. Příď se začínala zvedat vzhůru k nebi, záď klesala pod vodu. Pitt pohlédl ke vzdáleným světlům na břehu a poté se rozběhl z můstku. Dostal se na hlavní palubu a sestoupil po schůdcích do strojovny.

Podlaha motorového prostoru již byla pod vodou, ale silné motory stále s ohlušujícím řevem běžely. Přes blikotající světla uviděl postavu nataženou na šedé bedně za generátorem. Pitt se dobrodil k ní a nalezl mladého námořníka v kombinéze ušpiněné od oleje. Nohy mu visely ve stoupající vodě, jeho tvář měla namodralý nádech. Podíval se na Pitta apatickýma očima a zamrkal.

„Vydrž," oslovil ho Pitt. „Já tě odtud dostanu."

Objal bezvládného muže pažemi, zvedl ho na nohy a dotáhl ho ke schodům. Rozhlížel se okolo, jestli nepřežil ještě někdo další, strojovna však byla prázdná. Dřel se do schodů s těžkým břemenem těla, rostoucí náklon lodi mu práci ještě ztěžoval. Když dorazili ke dvířkům, které Pitt vykopl, generátor dole ve strojovně pod stoupající vodou zasyčel a utichl.

Giordino stál nedaleko u zábradlí a hned se rozběhl Pittovi na pomoc. „Tohle děcko bude každou chvíli pod vodou. *Makedonie* nařizuje, abychom se okamžitě evakuovali."

Na okamžik je oslepil silný reflektor lodi NUMA, jenž prohledával nakloněnou palubu. Pitt se ohlédl k zádi. Zadní zábradlí již mizelo pod vlnami. Vzduch se plnil kovovým skřípěním a sténáním, zvuky doplňovaly sporadické nárazy převáženého nákladu. Nákladní lodi zbývaly nad vodou pouhé vteřiny.

Pitt a Giordino dotáhli mladého námořníka k nástupním schůdkům. Strmý spád lodi je stihlo naklonit už do téměř vodorovné polohy. Giordino šel jako první, podpíraje strojníka ramenem, zatímco Pitt raněného přidržoval za límec. Nákladní loď se vedle nich otřásala v marné snaze zůstat nad hladinou.

„Máme problém," pronesl Giordino.

Pitt uviděl zodiac. Nafukovací člun byl z větší části pod vodou, visel ponořen ve vertikální poloze. Jak se loď nakláněla, spodní část nástupních schůdků byla již pod hladinou. Připevněné lano táhlo zodiac dolů s lodí, takže se vznášel ve vodě jako korková zátka.

Nákladní loď se znovu zakymácela, její příď se vzepjala k nebi a záď začala klouzat do moře. Mohli jen počkat několik vteřin a nato jednoduše vystoupit rovnou do vody, riskovali by však, že je podtlak potápějící se lodi stáhne ke dnu. I kdyby se jim podařilo uplavat, hrozilo velké nebezpečí, že strojník, napůl v bezvědomí, utone.

„Drž ho a chyť zodiac," zařval Pitt. Nato seskočil ze schůdků a ponořil se do moře.

Pitt zajel pod hladinu těsně vedle vzpřímeného Zodiaku. Chladná voda ho bodala do kůže. Vykopl nohama a narazil do sklolaminátového trupu nafukovacího člunu. Zodiac od něho prudce odskočil, tažen do hlubiny konečným ponorem nákladní lodi. Pitt vší silou plaval dolů ve snaze dohnat člun

a přitáhnout se k němu na prvním místě, kterého se dokáže chytit. V temné vodě se natáhl, jak nejdál dovedl, a nahmátl rukama špičatou příď. Uchopil ji, přitáhl se k ní a druhou rukou šátral po příďovém lanu.

Lano bylo k vnitřní straně Zodiaku dobře připevněno, proto jedinou šancí, jak člun rychle osvobodit, bylo uvolnit lano přivázané k lodním schůdkům. Pitt začal po laně houževnatě ručkovat, zápolil s bouřící vodou kolem sebe, slabou viditelnost k tomu navíc zhoršovaly přívaly vzduchových bublin. Rostoucí tlak vody mu svíral uši i plíce. Konečně jeho natažená ruka narazila do kovové plošiny a Pitt nahmatal úvazník, k němuž bylo lano připevněno. Tlak vody uzel ještě více utahoval, Pitt však našel konec lana, a tak začal uzel uvolňovat. Po chvíli, s posledním mocným trhnutím, lano konečně povolilo.

Když začal zodiac rychle stoupat k hladině, Pitta udeřily nástupní schůdky do boku. Náraz mu málem vyrazil dech, Pitt se však lana stále pevně držel. Nákladní loď vedle něho se zvolna nořila do hlubin, a tak zda stoupá k hladině, mohl rozpoznat jen podle praskání v uších. Vteřinu nato ho pohybová energie vynořujícího se nafukovacího člunu vyšvihla na hladinu. Pitt se rychle zorientoval a doplaval k boku Zodiaku. Promáčený Giordino se natáhl přes bok člunu a vytáhl Pitta na palubu. Zazubil se na něho: „Jsem rád, že jsi s tím odvazováním nepočkal, až se odrazíš ode dna."

Pitt se přinutil k vyčerpanému úsměvu. „Chtěl jsem, aby sis to za ty peníze užil. Jak je našemu příteli?"

„Jestli umíš rusky, řekne ti to sám. Při naší jízdě smrti si trochu lokl mořské vody, ale když ji ze sebe dostal, začal vypadat líp než předtím."

Strojník seděl na dně Zodiaku a přidržoval se lavičky. Měl bledou pleť, ale jasný zrak a dýchal bez potíží. Když spatřil Pitta, pokývl na něho.

Kolem nich se na vodě pohupovalo nejrůznější haraburdí. Uslyšeli blížící se rachot motoru a druhý zodiac z *Makedonie* již brzy táhl otlučený nafukovací člun zpátky k výzkumné lodi. Strojníka z nákladní lodi odvedli na ošetřovnu, zatímco Pitt s Giordinem se vrátili na můstek.

Kapitán Stenseth je přivítal velkými hrnky horké kávy. „Pánové, odešli jste odtamtud tak trochu na poslední chvíli."

Giordino si vychutnával horký nápoj. „Byla taková pěkná noc, jen si jít zaplavat. Tak jsme se rozhodli pro potápění."

„Jen jeden přeživší?"

„Obávám se, že ano," přisvědčil Pitt. „Ostatní členové posádky nevykazovali žádné známky zranění. Vsadil bych na možnost úniku nějaké chemikálie nebo plynu."

„Mělo to něco společného s tím výbuchem?"

„Nejsem si jist," odpověděl Pitt. „Došlo k němu dost daleko od nákladových prostor."

„Nevypadala tak stará, aby ji někdo potopil kvůli pojistnému podvodu," poznamenal Giordino. „Takže to byla buď nehoda, nebo nepodařený únos."

Přerušilo je volání blížící se helikoptéry turecké pobřežní stráže.

Stenseth se obrátil na Chaveze: „Řekni jim, že *Krymská hvězda* je pod vodou a že jsme v lokalitě jejího potopení. Přivítáme jejich pomoc s hledáním přeživších."

Chvíli nato uslyšeli monotónní hukot pátrací a záchranné helikoptéry. Pitt a Giordino vyšli na křídlo můstku a dívali se, jak stroj prohledává nevelké pole plujících trosek z nákladní lodi. Silný reflektor se ustálil na dvojici vodou nadnášených těl.

Giordino zavrtěl hlavou: „Celá posádka pryč, až na jednoho."

Pitt s pohledem upřeným na rozvířené moře přikývl. „Loď smrti, která si vzala své tajemství s sebou. Aspoň prozatím."

3

„Chceš tu poslední banitsu?“

Anna Belovová pohlédla na promaštěný sáček, který se jí ocitl pod nosem, a zavrtěla hlavou. „Ne, díky. I kdybych toužila po půlnoční svačince, dám přednost něčemu, co mi neucpe tepny.“

Její parťák, poněkud lehkovážný muž jménem Petar Ralin, vklouzl rukou do sáčku na sedadle mezi nimi, vylovil z něj pečivo s jablečnou náplní a začal si je cpát do pusy. Ten bulharský právník nejspíš nikdy nevyjde z domu bez sáčku s chlebem nebo sladkostmi, pomyslela si Anna, a přesto je pořád štíhlý jako laňka.

Ralin si ometl z košile drobky: „Připadá mi, že ten jejich slavný informátor je jeden velký podfuk. Přes přechod už nejmíň dvě hodiny nepřejel ani jeden náklaďák.“

Anna se zadívala přes čelní sklo šedivého sedanu značky Škoda zaparkovaného u hraniční stanice Malko Tarnovo. Jako nejmenší z hrstky přechodů mezi Tureckem a Bulharskem sloužila stanice lehkému provozu automobilů a turistických zájezdů v blízkosti černomořského pobřeží. Bulharské straně hranice dominovaly nehostinné lesy přírodního parku Strandža, zatímco přes turecké území se táhla prořídlá zemědělská krajina.

Z auta zaparkovaného na turecké půdě necelých padesát metrů od hranice Anna sledovala, jak se ke kontrolnímu stanovišti blíží mladý muž na motocyklu. Když přejel hranici, Anna si všimla, že v bedýnce připevněné k zadnímu nárazníku veze malé prasátko.

„Že by noční grilovačka?“ zapochyboval Ralin.

„Spíš časně ranní,“ opravila ho Anna a potlačila zívnutí. „Řekla bych, že jsme promrhali dost času a slupli dost těch mastných koláčů, než abychom tomu říkali noc.“

„Vydrž ještě. Jede sem něco dalšího.“

Přes úbočí kopce se začal šířit matný oblak žlutého světla. Když se přiblížil, nabral podobu dvojice paprsků předních reflektorů. Vozidlo zastavilo u kontrolního stanoviště. Byl to otlučený náklaďák s ohrádkou, přes kterou byla přehozena plátěná plachta. Zablácená poznávací značka s černým písmem na bílém podkladě prozrazovala turecký původ vozidla.

„Co kdyby ses přesvědčil, že celník nespí, a já zatím ověřím tu espézetku,“ navrhla Anna.

Ralin si nacpal do úst poslední kousek pečiva a nato se loudavým krokem vydal ke stojícímu náklaďáku. Anna namířila na vozidlo dalekohled a poznamenala si poznávací značku. Nato vyměnila dalekohled za laptop a právě do něj začala vyťukávat číslo, když uslyšela pronikavý výkřik.

Náklaďák se s mohutným túrováním motoru rozjížděl. Celník ustoupil zpět do kanceláře, aniž by náklad prohlédl, nebo jej aspoň pro Ralina zadržel, jak se dohodli. Anna byla příliš daleko, než aby viděla naditou obálku, která se v kapse celníkovy košile rýsovala.

Ralin vykřikl na řidiče příkaz k zastavení vozidla. S levou rukou nataženou jako dopravní policista šátral pravicí po služební zbrani. Jenže řidič náklaďáku nezastavil, místo toho se rostoucí rychlostí řítil přímo na Ralina. Policejnímu agentovi nezbylo než z cesty uskočit, jinak by ho rozhrkaný stroj srazil. Přední nárazník náklaďáku udeřil Ralina do nohou a ten se teď na zemi svíjel bolestí.

Anna si ve škodovce přelezla na místo řidiče a nastartovala. Rychle zařadila jedničku, dupla na plyn a zaklela, když se náklaďák prohnal kolem ní dříve, než mu stihla zatarasit cestu. S pohledem upřeným na Ralina na okamžik zaváhala. Agent se držel za kotník, ale otočil se a zamával na ni, ať bez něj pokračuje.

Anna otočila volant a sešlápla plyn, až pneumatiky škodovky zakvílely. Náklaďák mezitím daleko nedojel, proto jej dohonila v řádu vteřin. Povšimla si, jak se plátno nad nákladním prostorem vlní, a v duchu zadoufala, že pod ním nečeká banda ozbrojených hrdlořezů. Místo toho však, když náklaďák projel pod lampou pouličního osvětlení, zahlédla pod plachtou hromadu vodních melounů. Zato ten člověk za volantem jako zemědělec vůbec neřídil.

Náklaďák se řítil z kopce po točité silničce přímo do centra Malka Tarnova, prašného bulharského zemědělského městečka ve vnitrozemí, asi čtyřicet kilometrů od Černého moře. Za ním ležely lány temných, zvlněných pahorků, které se táhly snad dvacet kilometrů k další vesnici. Otevřený prostor nebyl přesně tím místem, kde by Anna sama, bez cizí pomoci, chtěla osazenstvo náklaďáku dopadnout a zadržet. Znovu proto přidala plyn a pokusila se vjet vedle náklaďáku. Jeho řidič tento tah pochopil, a proto strhl volant stranou, aby Anně zúžil prostor. Držel se uprostřed vozovky a Anně nezbylo než dupnout na brzdy, aby nenarazila do zaparkovaného auta. Tady předjetí nepřipadalo v úvahu.

Anna si v duchu vybavila uspořádání města. Vzpomněla si, že centrem Malka Tarnova probíhá jedna hlavní ulice a dvě souběžné dlážděné cesty, které se táhly přes nějakých osm bloků. Když se přiblížila první postranní ulice, Anna přibrzdila a zatočila doleva. Co nejrychleji dojela na konec bloku, odbočila doprava a pokračovala rovnoběžně s hlavní ulicí. Dupla na plyn a jela, jak nejrychleji mohla. Řítila se ulicí tak rychle, že se sedan s každou malou nerovností až vznášel.

Škodovka rychle urazila pět bloků. Anna za jízdy šátrala po sponě bezpečnostního pásu, aby se dodatečně připoutala. U poslední postranní ulice strhla volant doprava, auto se stočilo okolo nároží a jeho zadek se setrvačností svezl do hloučku stojících popelnic. Z oken začali vykukovat rozespalí obyvatelé žasnoucí nad rozpáleným šedivým autem, jehož motor zněl, jako by se chystal každou chvíli vybuchnout.

Když se Anna přiblížila k hlavní ulici, po pravé straně uviděla reflektory náklaďáku. Měla určitý náskok, ale zase ne takový, aby se před vůz stihla bezpečně dostat. Očima odhadla vzdálenost, nechala nohu na plynu o něco déle, než velel zdravý rozum, a nato prudce sešlápla brzdu. Ve chvíli, kdy se

auto vzepjalo působením protiblokovacího brzdného systému, pošťouchla volant doleva.

Auto se lehce pootočilo, než se střetlo s náklaďákem. Pravou stranou nárazníku narazilo do podběhu levého předního kola náklaďáku. Ohlušující náraz otřásl okny po celé ulici. Kapota škodovky zmizela pod trupem náklaďáku, kterému amputovala část předního kola, takže dostal smyk a namířil si to k nejbližšímu obrubníku. Silou setrvačnosti nákladního auta se oba vozy sunuly kupředu, až vyskočily na chodník a zarazily se o sloup veřejného osvětlení.

Zatímco se řidič snažil setřást ze sebe následky nehody, kabinu náklaďáku začal plnit štiplavý kouř. „Josefe?“ zvolal na svého společníka, který ležel bez hnutí na palubní desce, v bezvědomí, nebo mrtev. S tím, aby to zjistil, se řidič neobtěžoval. Vypáčil pomačkané dveře a vypadl na ulici. Chtěl utéct. Pohlédl na pomačkanou škodovku. Volant byl zakryt splasklým airbagem, ale po řidiči nebylo ani stopy. Otočil se – a ocitl se přímo před hlavní automatické pistole SIG Sauer P228.

Anna s tváří pohmožděnou od airbagu a dechem zrychleným od adrenalinu stála s nataženýma rukama a tiskla pistoli řidiči do tváře.

„Na kolena. Ruce za hlavu,“ pronesla hlubokým hlasem ve snaze zamaskovat vlastní šok. Ohromený řidič bez námitek poslechl.

Za necelou minutu se ve služebním autě přiřítili Ralin s celníkem. Ralin po jedné noze vyskákal z vozu a namířil na řidiče náklaďáku pistoli. „Jsi v pořádku?“

Anna přikývla a dívala se, jak Ralin nasazuje řidiči želízka a usazuje ho na zadní sedadlo auta.

Celník šel zkontrolovat spolujezdce náklaďáku a vrátil se se zavrtěním hlavy: „Ten druhý je mrtev.“

Ralin objal paží Annu, která si stihla zastrčit zbraň do pouzdra, než se jí podlomily nohy.

„Když tě zasáhl, jen jsem reagovala,“ zavrtěla hlavou. „Nemohla jsem ho nechat ujet.“

„A povedlo se ti to.“ Ralin pohlédl na zničenou škodovku a usmál se: „I když si nejsem jist, jestli šéf oddělení ocení, že jsi obětovala zbrusu nový služební sedan pro hromadu melounů.“

„Melouny," zamumlala Anna. Vyšvihla se na nákladní prostor auta a začala odhazovat zeleninu stranou. Paže už se jí třásly námahou, když se konečně prohrabala na dno korby a objevila trojici dlouhých dřevěných beden.

Ralin jí pomohl vytáhnout jednu z nich dolů na ulici. Vyhrabal v autě klíč na kola a vypáčil jím víko bedny. Objevila se hromádka úhledně poskládaných útočných pušek AK-47 albánské výroby, které nepochybně mířily na černý trh. „Přesně jak říkali," poznamenal Ralin. „Jedna nula pro našeho placeného informátora."

„Řekla bych, že jeho odměna bude zkrácení pobytu ve vězení," odpověděla. „Není to náš největší úlovek, ale snad jsme někde na světě zachránili několik nevinných životů."

„A zajistili oddělení dost kladné publicity, aby nám dalo nové auto."

Do hodiny dorazil tým složený z místních i státních policistů, aby pašeráka zatkl a zajistil důkazy. Anna odpočívala v pohraničníkově autě; nával adrenalinu z pronásledování z ní již vyprchal a nyní se snažila neusnout. Za úsvitu dorazila odtahová služba a obě poničená vozidla odvezla.

Ralin strčil hlavu do otevřeného okýnka. „Anno, právě mi volali z ústředí v Sofii. Zdá se, že nás budou dnes odpoledne potřebovat v Istanbulu."

„Nepočká to? Docela ráda bych se vyspala."

„Podle všeho je to nějaký úkol nejvyšší priority založený na informacích z Ukrajiny."

„Další dodávka zbraní?"

„Nemyslím. Spíš je to něco důležitějšího."

Přinutila se k úsměvu. „Tak myslím, že nám asi budou muset dát nové auto."

„Pochybuji, že nám v tomhle úkolu pomůže právě auto."

„Jak to myslíš? Je to nějaká letecká zásilka? Nebo železniční?"

„Ani jedno," odpověděl a zavrtěl hlavou. „Je to vrak lodi."

4

V přístavu Instinye na severním okraji Istanbulu zvlhčilo jinak mírné odpoledne krátké mrholení. Anna a Ralin, kteří zvolna procházeli přehuštěným přístavem, už viděli svůj cíl, oceánografickou výzkumnou loď s jasně tyrkysovým trupem, uvázanou u největšího kotviště.

Všiml si jich menší urostlý muž, který právě táhl na palubu rozložitou bednu.

„Tohle je *Makedonie*?" zeptala se Anna anglicky.

Al Giordino si cizinku se zájmem prohlédl. Dlouhé tmavé vlasy měla staženy do drdolu, takže odhalovaly její útlý obličej. Měla vysoké slovanské lícní kosti, zjemněné drobným nosem a ústy. Nejvíce ho však zaujaly její zářící modré oči. Giordino na první pohled tušil, že tato žena v sobě skrývá mocnou směsici rozhodnosti a zranitelnosti.

„Jste na správném místě," řekl Giordino.

„Jsem Anna Belovová, zvláštní vyšetřovatelka Europolu, a tohle je poručík Petar Ralin z ředitelství bulharského útvaru pro organizovaný zločin. Vyšetřujeme potopení *Krymské hvězdy*."

Giordino se jim představil. „Europol. To je odnož Interpolu?"

„Ne, Evropský policejní úřad je policejní organizace Evropské unie. Soustředíme se hlavně na organizovaný zločin a terorismus."

„Pojďte prosím na palubu. Promluvíte si se šéfem." Giordino dovedl policisty do jídelny *Makedonie*, kde právě Pitt a kapitán Stenseth seděli skloněni nad lodní mapou. Giordino všechny představil a nechal vyšetřovatelům přinést kávu, než se všichni usadili kolem stolu.

„Jak vám můžeme pomoci?" zajímal se Pitt. „Už jsme podali kompletní hlášení turecké pobřežní stráži."

Anna měla pocit, jako by ji jeho hluboké zelené oči rentgenovaly. Překvapilo ji, že když naslouchala tomu vysokému muži ostře řezaných rysů, zrychlil se jí tep. „Obě naše agentury mají velký zájem vyšetřit ztrátu *Krymské hvězdy*. Co nám můžete říct o jejím potopení?"

Pitt jí podrobně popsal události uplynulé noci a vyprávění zakončil záchranou pomocného strojníka.

„Myslíte si, že ta exploze za zádí byla záměrná?" zajímal se Ralin.

„Mám podezření, že ano, ale nemohu to nijak dokázat." Pitt se zadíval na oba vyšetřovatele: „Myslíte, že byste mi mohli prozradit, proč vás ta potopená loď tolik zajímá?"

„Máme k tomu hned tři důvody," odpověděla Anna. „Zaprvé jsme se dozvěděli, že *Krymská hvězda* byla najata ruskou firmou jménem Nemco Holdings. Existuje podezření, že Nemco má vazby na ruskou mafii. Má se za to, že je zapojena do pašování zbraní do Afriky a na Blízký východ. Neprohledali jste náhodou nákladní prostory lodě?"

„Ne, nebyli jsme na palubě moc dlouho. Obdrželi jste seznam nákladu?"

„Elektronicky. Loď podle něj měla převážet zemědělské vybavení do egyptské Alexandrie."

„Patřily k nim i nějaké chemikálie nebo hnojiva?" zajímal se Pitt.

„Na seznamu nic takového nebylo. Ale nemůžu říct, že bychom těm záznamům absolutně věřili, vzhledem k tomu, že loď vyplouvala ze Sevastopolu. Proč se ptáte?"

„Máme podezření, že posádku zabil únik nějaké chemické látky."

„Právě se vracíme z nemocnice Memorial Şişli, kam přijali toho strojníka," přidal se Ralin. „Jak sdělil patolog, vyšetření mrtvých členů posádky ukázalo, že smrt způsobilo koncentrované vystavení plynnému sirovodíku. Má podezření na únik zemního plynu."

„Cítili jsme to, když jsme nastoupili na loď," řekl Giordino, „ale nepřišli jsme na to, odkud přichází. Zemní plyn jako zdroj vypadá pravděpodobně, ale *Krymská hvězda* byla loď na přepravu volně loženého nákladu, ne zkapalněného zemního plynu."

„Ano, to je pravda," souhlasila Anna. „Nás ale zajímá v první řadě něco jiného. Ten pomocný strojník, který přežil."

„Jak se tomu mladíkovi daří?" zajímal se Pitt.

„Docela dobře. Byl sulfanu vystaven jen omezeně. Nejspíš proto, že pracoval ve strojovně. Dá se čekat, že se zcela zotaví. Ale lékaři u něho objevili ještě druhý problém – a ten je pro mě daleko znepokojivější. Zdá se, že strojník vykazuje stopové hodnoty radioaktivity."

„Radioaktivity?" opáčil Giordino. „Třeba před *Krymskou hvězdou* pracoval na nějaké atomové lodi."

„Tu možnost jsme prošetřili, stejně jako další, ale v anamnéze toho člověka není žádná práce kolem radioaktivních materiálů ani poblíž jaderných elektráren."

„Vy myslíte, že to nějak souvisí s tou lodí?" zeptal se Pitt.

„Bojíme se toho," přikývl Ralin. „Máme informace, že *Krymská hvězda* možná pomáhala pašovat radioaktivní materiály určené k prodeji na černém trhu."

Anna se obrátila k Pittovi: „Petar a já jsme členové taktické jednotky, jejímž úkolem je bránit kšeftování se zbraněmi a jadernými materiály v černomořské oblasti."

„Copak stále existují nějaké nezaznamenané jaderné materiály?" zeptal se Giordino.

„Bohužel ano," odpověděla Anna. „Zhroucení Sovětského svazu v roce 1991 přivodilo v pašování jaderných materiálů volný boj na mnoho let dopředu. Dnešní pevnější kontrolní mechanismy obchod sice podstatně omezily, ale na černém trhu je po jaderných materiálech dodnes znepokojivá poptávka, z velké míry spojená s materiály, které byly ukradeny již před lety. Možná vás překvapí, že jen v oblasti Černého moře zatkneme každoročně přes tucet lidí v souvislosti s jaderným pašeráctvím. Šíření nukleárního materiálu zůstává velmi nebezpečným rizikem, zvlášť s nárůstem extremismu na Blízkém východě."

„Tuším, že situaci nijak nezlepšuje ani válkou zničená Ukrajina," nadhodil Pitt.

„To máte pravdu. Právě to nás tolik znepokojuje na *Krymské hvězdě*. Europol totiž hledá kontejner vysoce obohaceného uranu, který zmizel ze sevastopolského Institutu pro jadernou energii během ruské invaze na Krym. Zpravodajské služby věří, že uran chtějí přepravit do Sýrie, a my máme podezření, že jej převážela právě *Krymská hvězda*."

Pitt přikývl. „Tím by se vysvětlovalo to vystavení strojníka radioaktivitě."

„Jakkoli nepravděpodobné to může být, stále je to možnost, kterou musíme prošetřit. Jestliže byl ve strojovně nebo v blízkosti jeho kajuty uložen uran, mohl by strojník stopové hodnoty vykazovat."

„A jaký význam má fakt, že byl ten uran vysoce obohacen?" zjišťoval Giordino.

„HEU, jak se mu říká, je uran, který prošel separací izotopů, aby se u něj zvýšil podíl izotopu ^{235}U. Je to forma uranu používaná v nejsilnějších jaderných zařízeních od elektráren až po řízené střely a bomby."

„Takže otázka zní," pronesl Pitt, „jestli *Krymskou hvězdu* někdo potopil úmyslně, aby se zmocnil HEU?"

„Samozřejmě jsme procházeli několik různých možností," odpověděl Ralin, „ale nepřímé důkazy vypadají dost přesvědčivě."

„Zřejmě máte spoustu důvodů k obavám."

„Pane Pitte," pokračovala Anna, „můžete nám sdělit účel své návštěvy v tomto regionu?"

„Bulharské ministerstvo kultury přizvalo NUMA, aby se zúčastnila pátrání po vraku lodi z konce osmanského období, která se v osmnáctém století potopila nedaleko bulharského pobřeží."

Anna pohlédla na Ralina a obrátila se zpátky k Pittovi: „Nebylo by možné zahájení toho projektu o několik dní odložit a poskytnout nám určitou pomoc?"

„Co přesně máte na mysli?"

„Ráda bych, abyste zjistili, jestli se na *Krymské hvězdě* nachází vysoce obohacený uran."

„Jestli na lodi vůbec někdy byl," namítl Pitt, „už si jej mohli odvézt ti, kdo ji potopili."

„Možné to je," řekl Ralin. „Ale my bychom rádi věřili, že váš rychlý příjezd jejich plány zhatil."

„Proč nevyužijete místních zdrojů?" nechápal Pitt. „Turecké námořnictvo určitě disponuje potřebnými možnostmi."

„Turecké námořnictvo by nám skutečně mohlo pomáhat, ale určitě ne dlouho," vysvětlila Anna. „Turecko není členem Evropské unie, takže naše pravomoc je tu do značné míry omezená. Jestli je HEU stále na palubě, dlouho tam nezůstane. Na místě jsou stále pátrací a záchranné týmy, ale za soumraku je odtamtud odvolají. Potřebovali bychom loď prozkoumat co možná nejdříve." Její modré oči se setkaly s Pittovými: „Mohli byste se vrátit na místo a prohledat pro nás tu loď?"

Pitt se otočil na Giordina a Stensetha. „Už teď máme den zpoždění. Místo potopení *Krymské hvězdy* máme prakticky po cestě. A ten osmanský vrak nám nikam neuplave. Myslím, že bychom svůj dějepisný lov mohli trošku odložit." Obrátil se zpátky k Anně: „A kromě toho se přítel v Europolu může vždycky hodit."

Po tvářích Anny i Ralina se rozlily výrazy úlevy. Anna natáhla ruku přes sůl a sevřela Pittovi ruku: „Tak teď jednoho máte."

5

Bezpilotní letoun se naklonil v líném oblouku, dlouhá štíhlá křídla nadnášena silným východním větrem. Z jeho trupu snímala mílový pruh země pod celou trasou letu dvojice videokamer s vysokým rozlišením. Během několika vteřin palubní počítače zaregistrovaly přímo před letounem malé letiště obklopené mozaikou zelených lánů vojtěšky.

Operátor dronu sledoval video přenos z letounu na velkém monitoru. Kamery zaostřily na hrstku vojenských dopravních letadel seřazených nedaleko hangáru a nato zacílily na velký černý automobil. Na jednoduchý příkaz se obraz zvětšil a odhalil ruskou limuzínu ZiL se dvěma uniformovanými pasažéry na zadním sedadle.

Operátor aktivoval cílový senzor a snímek limuzíny překryl blikající červený kruh s nitkovým křížem uprostřed. Zavalitý muž v modrém obleku, který stál vedle operátora, si prohlédl obraz na monitoru a poručil: „Pal."

Nitkový kříž zezelenal a z počítače zaznělo zabzučení.

Muž v obleku se otočil k operátorovi zády a vykřikl směrem k limuzíně ZiL, zaparkované několik metrů od něho: „Generále, musím vám s lítostí oznámit, že vás i majora právě smazala z povrchu raketa vzduch–země." Mužův hlas jednoznačně vyjadřoval uspokojení.

Generál ruského letectva, starší muž s nažloutlou pletí jménem Zacharin, vylezl z auta a zahleděl se do zatažené oblohy. Nic neviděl ani neslyšel.

„Letí od jihu, generále."

Rus se otočil na patách a zamžoural směrem na jih. Za několik vteřin se v dohledu objevil břidlicově zbarvený dron, střemhlav se spustil k přistání na ranveji a zastavil přímo vedle limuzíny. Byl jen nepatrně delší než auto a byl vyroben v elegantním, dvoutrupém designu, který matně připomínal okřídlený katamarán.

„Je takřka bezhlučný," poznamenal Zacharin a přistoupil ke stroji, aby si jej prohlédl zblízka.

„To byl jeden ze základních cílů konstrukce dronu Sokol," přitakal Martin Hendriks. Tento Holanďan s buclatými tvářemi, tmavě rezavými vlasy a ostrým, autoritativním hlasem hleděl na svůj výtvor se směsicí pýchy a odevzdanosti. Oblek od Armaniho a vzpřímený postoj sice vypovídaly o jeho úspěšnosti, zato hluboké modré oči prozrazovaly porozumění plné smutku. Oči, které kdysi znávaly smích a veselí, byly teď střízlivé a prázdné.

„Americké drony Predator a Reaper jsou větší a lépe vyzbrojeny," vysvětloval Hendriks, „ale zase jsou poměrně hlučné a snadno zachytitelné radarem. Na lov partyzánů na koních v Afghánistánu to stačí, ale proti technologicky vyspělému protivníkovi to zvlášť účinné není." Ukázal na ostře zkosená křídla a trup dronu: „Povšimněte si prosím sokolova profilu. Jeho tvar je navržen tak, aby odkláněl radarové signály, a jeho povrch pokrývá materiál pohlcující rádiové frekvence. Díky tomu je dron Sokol za letu takřka neviditelný jak pro pozorovatele, tak pro radary."

Zacharin položil dlaň na povrch bezpilotního letounu a cítil, že na pohmat připomíná gumu. „Trochu se to podobá materiálu na povrchu našich nových bojových letadel," poznamenal. „Jak se vám podařilo, že je tak tichý?"

Hendriks ukázal na dvojici trupů, které byly na obou stranách zakončeny velkými oválnými výdutěmi ve tvaru lopatek. „Sokol je poháněn dvojicí elektrických pulzních tryskových turbodmychadel, která fungují jako miniaturní proudové motory. Při startu produkují zvukové vibrace, ale jakmile letoun dosáhne provozní výšky, jsou prakticky neslyšné. Elektromotory a palubní elektronika jsou napájeny z vodíkových palivových článků, které doplňují ještě solární panely na křídlech. Jakmile je sokol ve vzduchu, může tam zůstat dva

týdny – a ve slunečném počasí ještě déle. To je hodně, v porovnání s půldnem u amerických dronů." Hendriks se usmál: „A to všechno jsme dokázali jen u tohoto prototypu. V oblasti akumulování energie a letecké elektroniky očekáváme další pokroky, které časové rozpětí ještě prodlouží."

Generál přikývl. „Utajení a výdrž se nedají ničím nahradit. Povězte mi ještě o výzbroji."

„Sokol je vybaven flexibilní konstrukcí pro nesení zbraní. Pojme několik kusů raket vzduch–země, nebo i konvenční výzbroj. Byl navržen s ohledem na vojenské vybavení NATO, ale je schopen snadné modifikace. Řekněte mi svou oblíbenou zbraň, generále, a my vám jej zprovozníme s ní."

„Chápu. Pojďte, Martine, schováme se před větrem a probereme to nad dobrou sklenkou."

Zacharin odvedl Hendrikse do vypůjčené kanceláře v hangáru, kde už na ně čekala lahev vodky Stoličnaja se dvěma sklenkami. Rus obě naplnil a poté svému hostu připil.

Hendriks vypil sklenku do poloviny a posadil se do odřeného koženého křesla. „Co si tedy o dronu Sokol myslíte?" zeptal se s vědomím, že generál dovede svůj zájem jen stěží skrývat.

Zacharin vyprázdnil sklenku, jako by pil vodu, a dolil do obou sklenek další. „V rozjitřených oblastech poblíž našich hranic by to mohl být užitečný nástroj. Možná i na Ukrajině. Dovedu si představit, že by letectvo v terénu využilo malou flotilu. Musím vás však upozornit, že naše výzkumné služby již nejsou daleko od dokončení ruského dronu."

„Váš dron Altius je tlustá druhořadá napodobenina amerického Reaperu," usmál se Hendriks nevesele. „V prvních letových zkouškách neuspěl a je opožděn o několik měsíců proti plánům."

Zacharin zvedl obočí: „Zdá se, že jste dobře informován," řekl s vědomím, že právě přišel o veškeré vyjednávací výhody. „Váš sokol by skutečně mohl vyplnit dočasnou mezeru v našich průzkumných potřebách. Uvědomuji si však jednu obchodní překážku."

Hendriks se přinutil k polekanému výrazu: „Co to jen může být?"

„Je to moje informovanost o tom, že jste nedávno prodal svou avionickou společnost. Za cenu několika miliard dolarů, jsou-li mé informace přesné."

Hendriks s pohledem upřeným na linoleum na podlaze přikývl. „Ano, nedávno jsem prodal svou společnost, ale zbavil jsem se i svých dalších obchodních zájmů." Bezděky zanořil ruku do postranní kapsy u saka a zapátral prsty po malém kovovém předmětu.

„Začínáte novou kapitolu života?"

Hendriks neodpověděl. Jeho prsty, skryté v kapse saka, tiskly ostrý kov tak silně, až se roztřásly.

„Přestože mi na odchod do penze připadáte trochu moc mladý," pokračoval generál, „sám si myslím, že by si člověk měl užívat plodů své práce, dokud může. Přijměte mou gratulaci. Ale jde mi o tohle. Má vláda si mnoho let opatřovala avionické vybavení od vás. Nebylo by mi příjemné pořizovat sokola od nových majitelů. A pochopitelně bych se měl ptát, nakolik je pořízení této technologie legální."

„Konstrukce sokola je mým osobním majetkem s autorským právem na následující tři roky," odpověděl Hendriks. „Dárek na rozloučenou od společnosti, dalo by se říct. Takže byste dál obchodovali se mnou."

„A vaše vláda? Evropská unie v téhle době nedovolí vývoz takového zboží do Ruska."

„Ne v této podobě," připustil Hendriks. „Ale dá se to poměrně snadno obejít. Doručíme vám kus po kusu součástky ze zdrojů v různých zemích a montáž může proběhnout až tady. Dokonce vám pošlu tým, který ji provede."

Zacharin nad odpovědí chvíli přemýšlel a posléze přikývl. „Ano, to by mohlo být reálné. Ale docela rád bych se dozvěděl, proč neprodáváte sokola zemím NATO."

Hendriksovy prsty se vrátily k předmětu ukrytému v kapse. „Jednoduché ekonomické důvody. Americká produkce můj prodej do NATO omezí. Věřím, že více dokážu prodat vám."

„Nemohu vám nic zaručit."

„To po vás ani nechci. Ale je tu ještě jedna věc, kterou byste, jak doufám, mohl zvážit. Mohl bych vám totiž nabídnout osobní provizi pěti procent za každého sokola, kterého ruská vláda zakoupí."

Hendriks věděl, že Zacharin na svůj post dosáhl zejména politickým trafikantstvím, rozhodně nikoli schopnostmi. V ruské hierarchii platilo, že čím

výše na organizačním žebříku člověk vyšplhal, tím více kolem něho kvetla korupce. Nepřekvapilo ho, když se Zacharinovy oči rozšířily radostným očekáváním.

„Jaká je prodejní cena?“ zeptal se Zacharin.

„První série bude po dvanácti milionech eur za kus. Při větším odběru méně. Vaše provize bude splatná v měně a bance podle vaší volby.“

„Neodkladně to prodiskutuji s radou pro veřejné zakázky. Jsem si téměř jist, že se domluvíme aspoň na nějakém menším odběru.“ Zacharin se natáhl k lahvi vodky pro přípitek na stvrzení obchodu.

„Výborně,“ pronesl Hendriks bez větších emocí. „Měl bych ještě jeden požadavek, smím-li. Bylo by pro mě velkou ctí, kdybych mohl ukázku podobnou té dnešní uspořádat i pro vašeho prezidenta.“

„Prezidenta Vašenka?“ Zacharin se zahleděl kamsi ke stropu. „To bude velmi těžké domluvit. Je to však obdivovatel moderních technologií a taková ukázka by se mu mohla líbit. Můj vliv je ovšem značně omezený, vždyť nejsem nic než poslušný voják.“

„Chápu. Nicméně velice rád bych mu předvedl všechny sokolovy schopnosti.“ Mrknul na generála: „Mohl by tím narůst objednaný počet kusů.“

„Ano, taková ukázka by byla jistě velmi přínosná. Udělám, co budu moct.“ Generál se podíval na hodinky: „Dobrá, Martine, doufám, že budeme mít příležitost nadále udržovat své přátelství. Byl jsem pouhý kapitán, když jste vy před mnoha lety začínal prodávat digitální letecké přístroje Aeroflotu. Od té doby byl náš vztah vždy oboustranně přínosný.“

„Souhlasím,“ přikývl Hendriks s vědomím, že Zacharinova prázdninová dača poblíž Soči byla přinejmenším zčásti financována z úplatků od jeho společnosti. „Víte, generále, vím ještě o jedné externí obchodní příležitosti, která by vás mohla zajímat.“ Na chvíli utichl, aby dopřál Rusovi čas zakousnout se do návnady.

„Tak mi o ní povězte více,“ řekl Zacharin, než do sebe hodil zbytek třetí sklenky vodky.

„Onehdy jsem byl v Paříži a narazil tam na staré kolegy. Jeden z nich nedávno zprostředkoval dohodu o zakoupení dvojice francouzských útočných vrtulníků do Senegalu pro prezidentské bezpečnostní složky. Nepodařilo se jim však pořídit k helikoptérám výzbroj a teď se shánějí po tuctu lehkých střel

vzduch–země. Ten přítel mi řekl, že vaše laserem naváděné rakety Vichr by jejich požadavky docela ideálně splňovaly."

„Jsou ochotni zaplatit provizi?"

„Zhruba šestimístnou, jak myslím."

Generál odložil prázdnou sklenku na stůl. „Jsem si jist, že bych v inventáři dokázal najít tucet raket, které by se daly přidělit na cvičné účely. Jen doprava bude dost problematická."

„Řekli mi, že kdybyste dokázali dovézt rakety na Ukrajinu, zbytek cesty do Afriky by si zařídili sami. Mohl by vás diskrétně kontaktovat jeden z jejich zástupců?"

„Ale ano, ano, jistě." Zacharin vstal, pohled měl zastřený. „S těmi sokoly vám dám vědět."

„Děkuji vám, generále."

Zacharin se vrátil ke své limuzíně, která ho odvezla z letiště. Hendriks se vydal za svým technickým asistentem, který právě skládal přenosnou ovládací stanici sokola.

„Chcete sokola nechat tady u Rusů?" zeptal se Hendrikse.

„Aby ho mohli okopírovat? Ne. Viděli všechno, co jsem chtěl, aby viděli. Nech jej ihned rozebrat, naložit do náklaďáku a vrátit do továrny."

„Ano, pane. Postarám se o to."

Hendriks vykročil po rozjezdové dráze k čekajícímu soukromému letadlu.

Nastoupil na palubu, kde ho přivítal pilot: „Jsme připraveni odletět do Amsterdamu na váš pokyn, pane."

Hendriks se svalil do koženého sedadla. „Poletíme tedy do Amsterdamu podle plánu. Ale než opustíme ruský vzdušný prostor, vezměte mě do Kyjeva. Potřebuji se tam ještě zastavit, než se vrátím domů."

O chvíli později se letadlo vzneslo k vlhkému nebi a malé ruské letiště nedaleko Moskvy nechalo pod závojem temných mraků. Hendriks se díval z okýnka s otupělým pocitem úlevy. Byl to první záblesk uspokojení po více než třech letech.

6

Makedonie vyplula z Bosporské úžiny ještě před šedavým rozedněním a vracela se stejnou trasou na místo potopení nákladní lodi. Míjející fregata turecké pobřežní stráže je informovala, že pátrací a záchranné práce byly zastaveny předchozího večera a že nebyli nalezeni žádní další přeživší.

V tom se před nimi v cestě objevila světla dalšího, nehybného plavidla.

„Někdo je ještě na místě," oznámil kapitán Stenseth a natáhl se pro dalekohled.

Anna a Ralin stáli s Pittem na můstku. Všichni se dívali za třpytivými světly, která protínala ranní šero.

„Další loď pobřežní stráže?" zeptala se Anna.

Stenseth s odpovědí počkal, dokud nepřipluli dost blízko a nespatřili, že je to nějaká pracovní nebo záchranná loď vybavená množstvím jeřábů. Na stožáru nad můstkem se třepotala potrhaná bílá, zelená a rudá vlajka Bulharska. Na první pohled chybělo na lodním zrcadle jméno lodi.

„Nemůže to být nějaký vyšetřovací tým od pojišťovny?" zeptala se Anna.

„Může," odvětil Pitt, „i když není moc pravděpodobné, že by tu byli tak brzo."

„Tak tu nemají co dělat," řekl Ralin. „Můžu si půjčit vaše rádio?"

Stenseth mu podal vysílač a policejní agent zavolal bezejmennou loď. „Tady je inspektor Petar Ralin z Bulharské státní policie na palubě lodi NUMA *Makedonie*. Prosím identifikujte se a uveďte důvod své přítomnosti v této oblasti."

Asi po minutě se z reproduktoru ozval neochotný hlas. „Toto je soukromé záchranné plavidlo. Účastníme se odkrývání vraku lodi *Kerč*. Ustupte prosím dál."

„Nacházíte se poblíž souřadnic vraku potopené lodi, která podléhá policejní pravomoci," odpověděl Ralin. „Identifikujte se a opusťte prostor."

Tentokrát se žádná odpověď neozvala.

Pitt se zadíval do námořní mapy. „V jednom má pravdu. Necelých čtyři sta metrů od místa, kde se potopila *Krymská hvězda*, je značen lodní vrak." Na navigačním monitoru kormidla byla poloha nákladní lodi označena červeným křížkem. Pitt se otočil na Stensetha: „Pořád ještě nejsme přímo u značky."

„A oni… oni jsou přímo na souřadnicích *Krymské hvězdy*?" zeptala se Anna.

„Jsou blízko," potvrdil Stenseth. „Zdá se mi, jako by byli trochu na západ… a dál se pohybovali tím směrem."

V slabém časně ranním světle Pitt na odplouvajícím plavidle rozeznával obrysy nespočtu jeřábů. Záchranná loď zpomalila a ustálila svou polohu o několik stovek metrů dál, přesně nad polohou vyznačeného vraku.

Pitt se posadil k počítačovému terminálu a zapsal do něj jméno vraku, *Kerč*. „Byl to torpédoborec Ruského carského námořnictva, postavený roku 1916." Otevřel si na monitoru fotografii lodi: „Píše se tu, že se potopil během bitvy s osmanskými námořními silami nedaleko Bosporské úžiny v únoru 1917."

„Myslíte, že opravdu pracují na tom vraku, a ne na *Krymské hvězdě*?" zajímal se Ralin.

„Není to moc pravděpodobné, ale vím o jednom způsobu, jak to zjistit," odpověděl Pitt. „Kdo má chuť na projížďku v ponorce?"

Ralinův obličej zbledl, zatímco Anna se velmi nepřesvědčivě usmála.

„Dáma má přednost," oznámil Pitt. „Následujte mě prosím, slečno Belovová, na malý výlet do hlubin s průvodcem."

„Přivedete ji zpátky?" zeptal se Ralin, ale nijak nežertoval.

Pitt mrknul: „Žádného platícího hosta jsem ještě neztratil."

O čtyřicet minut později se Anně rozbušilo srdce, když se přes akrylovou bublinu průhledů trojmístné ponorky NUMA přelila masa mořské vody. Seděla na zadním sedadle a přes Pittova a Giordinova ramena přihlížela úprku bublin, které vyprchávaly kamsi do masy rozvířené zelenavé vody. Když si uvědomila, že není vidět dál než na několik decimetrů, zmocnil se jí lehký klaustrofobický děs. „Dál přes tu vodu neuvidíme?" zeptala se.

„Brzy bude výhled mnohem lepší," ujistil ji Pitt. „Hlubší vody Černého moře jsou totiž anoxické čili bezkyslíkaté, díky tomu křišťálově průzračné. Příliš hluboko nepůjdeme, ale i tak uvidíme výborně."

Giordino sledoval hloubkoměr. „Měli bychom dorazit na dno někde kolem devadesáti metrů."

Záhy se Pittova slova naplnila. Jako by z průhledů někdo stáhl závoj, dohlednost se náhle prodloužila na dobrých patnáct metrů a ještě ji posilovaly jasné LED reflektory na plášti ponorky.

Anna cítila, jak se jí tep s lepší viditelností a zřetelným klidem obou mužů u řízení začal zpomalovat. „Moji rodiče mě jako malou brali plavat do Černého moře na rumunském pobřeží, ale vždycky jsem se bála mořských stvoření."

„V Černém moři není příliš čeho se bát, snad kromě medúz," odvětil Pitt. „Vy jste se narodila v Rumunsku?"

„Ano. Vyrůstala jsem v Bukurešti. Otec byl učitel dějepisu a matka švadlena. Letní prázdniny jsme trávili v Konstance, otec tam dennodenně plaval a šnorchloval v moři. Miloval to."

„To zní jako moje krevní skupina," podotkl Pitt. „A co to, že jste skončila s pistolí a odznakem?"

„Když jsem byla na střední škole, jeden drogový dealer mi zabil bratra." Z jejího hlasu byla stále cítit bolest. „Několik let nato už jsem byla na policejní akademii, snad to byl nějaký podvědomý způsob odplaty za jeho smrt. Brzy jsem zjistila, že se mi náročnost té práce zalíbila. Po několika letech u rumunské policie jsem se přihlásila k misi Europolu a už jsem z něj nikdy neodešla. Je to pro mě takové dobrodružství a uspokojuje mě." Mávla rukou k průhledu ponorky: „Nikdy nevím, kam mě moje práce dovede."

Před konečky jejích prstů se zjevila tlumená, vzdálená světla.

„Co je to?“ zeptala se.

„To musí být nějaký podvodní robot nebo ponorka z té záchranné lodi,“ řekl Giordino. „Třeba pracují na tom druhém vraku.“

Jak se blížili ke dnu, světla slábla. Po pravé straně se nedaleko od nich zhmotnil tmavý obrys *Krymské hvězdy*. Pitt nastavil balastní nádrže tak, že se zůstali vznášet několik metrů nad písčitým mořským dnem, a aktivoval pomocné trysky. O něco později se přiblížili k plochému trupu lodi nedaleko přídi.

Nákladní loď stála na dně ve vzpřímené poloze a jevila se jako téměř nepoškozena. Její záď dopadla na mořské dno a zavrtala se do něj, jak potvrzoval stoupající sklon přídě. Řasy, korýši ani zamotané rybářské sítě typické pro většinu vraků loď dosud nepoznamenaly, takže na mořském dně působila cize a nepatřičně.

Pitt se přiblížil k její zádi a zamířil na levobok, aby prošetřil místo výbuchu.

„Seš si jist, že to bylo na téhle straně lodi?“ ujistil se Giordino.

Pitt přikývl a postrčil ponorku podél trupu. „Hlavní poškození musí být ukryto pod pískem.“ Mžoural přes průhled: „Podívej se zblízka na tyhle pláty.“

Natočil ponorku tak, že vnější světlomety mířily z boku přímo na trup. Na vodorovném trupovém plátu těsně nad mořským dnem byla sotva patrná drobná trhlina.

„Máš pravdu, jsou prasklé,“ potvrdil Giordino. „Vzhledem k tomu, jak rychle se loď potopila, v písku musí být schováno mnohem horší poškození.“

„Dá se z něčeho poznat, jestli ji někdo potopil úmyslně?“ zeptala se Anna.

„Těžko, dokud sem nepošlou pořádný bagr,“ odvětil Pitt. „Pojišťovně by to mohlo stát za námahu, kdyby se tak mohla vyhnout plnění.“

Giordino přikývl. „Na pravdě obvykle začne záležet, když jsou v tom prachy.“

Pitt zapnul pomocné trysky a vynesl ponorku vzhůru k hlavní palubě nákladní lodi. Když se přehoupla přes boční zábradlí, zastavil ji nedaleko ubytovacích prostor. Zahleděli se k přední palubě a spatřili zcela odkryté čtyři velké nákladní prostory lodi. Všechny jejich kryty ležely stranou a přečnívaly přes zábradlí na pravoboku.

„Otevřeli je, nebo utrhli až po potopení?“ zajímala se Anna.

„Jsou moc pečlivě poskládány, než aby se otevřely náhodou," odpověděl Giordino.

Pitt popohnal ponorku k nejbližšímu ocelovému krytu a zkoumal jeho natřený povrch. Na jedné jeho straně byly jasně patrné hluboké rýhy.

„Podle těchhle rýh," řekl Giordino, „kryty někdo poškrábal poměrně nedávno."

„Záchranná loď by k tomu měla ideální prostředky," poznamenal Pitt. „Podíváme se, jestli tu po sobě něco nenechali."

Doplul k prvnímu nákladnímu prostoru. Otvor byl více než dvakrát delší než ponorka, takže Pitt s plavidlem snadno vklouzl dovnitř. Na dně našli žlutý traktor připoutaný k palubě a obklopený nejrůznější zemědělskou technikou.

Giordino se usmál: „Farma starého MacDonalda je pořád na svém místě."

„Obsah se zdá být bez poskrvnky," řekl Pitt. Vynořil se z nákladní komory a nato jednu po druhé prohlédli i tři zbývající. Všechny vypadaly stejně a ukrývaly další traktor a jiné zemědělské stroje. Všechny prostory působily neporušeně.

Giordino se obrátil k Anně: „Tak ten váš seznam asi mluvil pravdu."

„Ano," řekla Anna, „ale mám dojem, že ty zachránce zajímalo něco úplně jiného."

„Jestli byl na palubě HEU," zajímal se Pitt, „jak velký kontejner by se dal očekávat?"

„Nemusel být velký, záleží na množství. Jestliže splnili všechna bezpečnostní opatření, byl by uran uložen v ochranném barelu, který by ještě zavřeli do menší, zajištěné bedny. Podle vystavení strojníka radioaktivitě bych ale řekla, že byl uran zajištěn nedostatečně. Snad byl maskován jako běžné zboží."

„Uran bych tedy hledal určitě ve strojovně," navrhl Pitt.

Otočil se s ponorkou čelem vzad a vydal se okolo ubytovacích prostor směrem k nízké zadní palubě lodi. Na rozdíl od přídi tvořila záď poničená, potrhaná změť zkroucené oceli. Nedaleko spodních schůdků byla vyrvána zející díra a odhalovala celou záďovou část strojovny.

Anna zbledla. „Vloupali se do strojovny," pronesla.

„A ve velkém stylu," dodal Giordino. „Ale nepřipadá mi, že by použili výbušniny."

„Já bych sázel na drapák," řekl Pitt.

Giordino zavrčel. „Rozhodně to tu pěkně rozvrtali. Jestli je zajímal jen ten uran, stačila by na něj dvojice potápěčů."

Pitt obratně přiblížil ponorku k zubatému okraji otvoru a naklonil ji dopředu. Reflektory osvětlily palubu strojovny a odhalily čistý, neporušený prostor. S tím pohledem se mu vrátila paměť. „Ta bedna. Že jsem si na ni nevzpomněl! Ve strojovně byla šedivá bedna. Lodní strojník ležel právě na ní, když jsem ho našel."

Prohledali celý prostor, ale Pittovu šedou bednu nikde neviděli.

„Tak to bylo určitě to, po čem šli," usoudil Giordino. „Na tom vašem příběhu s uranem nakonec asi přece jen něco bude."

„Doufala jsem, že ne," řekla Anna.

Pitt vystoupil s ponorkou výše a chvíli se vznášel nad zádí *Krymské hvězdy*. Zkontroloval digitální kompas a poté s plavidlem vyrazil západním směrem.

„Už se vynoříme?" těšila se Anna.

„Malá odbočka cestou na hladinu," odpověděl.

Giordino mezitím zkoumal terén před ponorkou. Když urazili nějakých tisíc metrů, naklonil se k Pittovi: „Možný cíl na levém obzoru."

Pitt spatřil v dálce tmavou skvrnu a zamířil k ní. Brzy nato se před nimi zhmotnily zkorodované pozůstatky *Kerče*. Hrdou válečnou loď, kterou si prohlížel na fotografii, připomínaly pramálo. Loď ležela převrhnuta vedle rozlehlé písečné duny, která částečně pokrývala záď. Příď byla pomačkána od nárazu do dna, zatímco střední část lodi tvořila jen hnědá masa rezivějící, chuchvalci pokryté oceli.

Pitt namířil ponorku ke středu lodě, kde bylo na zbytcích nástavby patrné výraznější poškození. Povšiml si evidentního rozdílu v potrhané oceli podél boční strany můstku, zkroucené, až pod ní zel rozlehlý otvor. Na kovu byly patrné početné rýhy. „Tohle je také nedávná práce," řekl. „Určitě ne z roku 1917."

Sledoval poškození až k zadnímu konci nástavby, kde byl v nižším podlaží v lodní přepážce vytržen mnohem větší otvor.

Giordino ukázal na černý předmět usazený na palubě pod trhlinou. „Podívej se na tohle."

Pitt ponořil stroj až na úroveň paluby a ocitl se před předmětem. Jeho dokonale pravoúhlý tvar byl na jedné straně narušen vyčnívajícím číselníkem a rukojetí.

„To je sejf," řekla překvapeně Anna.

„Zřejmě na platy posádce," odtušil Pitt. „Záchranáři jej museli vytáhnout z kapitánské kajuty."

„Pořád se jeví zavřený a zamčený," řekl Giordino. „Zajímalo by mě, proč jej tady nechali."

Náhle, jako asteroid z nebes, se k nim shora začalo blížit matné světlo, které postupně jasnělo. Jeho svit se změnil v půl tuctu xenonových světel, která zářila s vršku masivního klepeta. Ohromný drapák se zastavil v půli cesty mezi sejfem a ponorkou a pohupoval se několik metrů nad palubou. Nato zařízení pomaličku roztáhlo prsty s titanovými špičkami, jako když kočka vytasí drápky.

Anna jen fascinovaně zírala. „Je tak velký, že by klidně vytáhl i auto."

„Nebo roztrhl palubu lodi," dodal Pitt.

Dráp, jako by měl vlastní vůli, se pomocí baterie bočních pomocných trysek snesl k sejfu. Jako by zprvu zaváhal, poté změnil směr a začal se pohybovat k ponorce. Pitt viděl mohutné trysky připevněné na konstrukci drapáku a okamžitě zareagoval. Vznesl se s ponorkou k zadní části nástavby *Kerče* a sunul se bočním směrem přes palubu.

„Co to dělá?" nechápala Anna.

„Chce si s námi potřást rukou." Pitt spustil pomocné trysky na maximální výkon.

Proudnicový drapák řízený několika videokamerami se však dokázal pohybovat bočním směrem překvapivě rychle a vydal se za ponorkou.

Když se přiblížili k rezivějícím pozůstatkům bočního zábradlí, Pittovi nezbylo než začít stoupat vzhůru. Rychlost ponorky mu však nedovolila utéct včas, aby před drapákem unikl. Když se oba stroje přehouply přes lodní zábradlí, drapák zatáhl prsty a sevřel ponorku do železného stisku.

Vnitřkem ponorky se rozeznělo kovové skřípění, jak se drapák sevřel kolem svrchní části stroje. Pitt trhl ovládacími pákami pomocných trysek a pokusil se klesnout níže. Skřípění na chvíli ustalo, ale nato uslyšeli další kovový zvuk. Ponorka sebou trhla vpřed a s trhnutím se zastavila. A zakvílela.

Pitt obrátil ovládání trysek na druhou stranu a snažil se stroj vyprostit, ale těžší drapák se silnějším pohonem ponorku pevně držel. Nato se dráp zvedl

a pootočil a mrštil ponorkou přímo proti trupu *Kerče*. Ponorka tvrdě narazila do zádi a otřásla se.

Dráp se okamžitě rozjel na opačnou stranu.

Pitt se snažil pohybu vzdorovat silami ponorky, ale nestačilo to. Ponorka se znovu otočila a narazila do vraku zádí. Vodou se rozeznělo zadrnčení, hlavní tryska se ulomila a klesala po kouskách ke dnu.

Giordino se naklonil za sebe a utáhl Anně bezpečnostní pásy tak těsně, jak dokázal. „Držte se, sestro, čeká nás pořádná jízda."

Pitt, Giordino a Anna, neschopni vzdorovat sevření záchranného drapáku, se zabořili do sedadel, zatímco jejich stroj sebou házel ze strany na stranu. Ponorka opakovaně narážela do trupu velké lodi, až zvenčí připomínala pomačkanou konzervu. Teprve když zhasla všechna světla ponorky a k povrchu začal stoupat proud bublinek, skončil hydraulický drapák s výpraskem a uvolnil sevření.

Záchranný drapák se vrátil k palubě *Kerče* a sevřel prsty okolo lodního sejfu. Nato s kořistí začal stoupat vzhůru k hladině. Když se zvedl ode dna, jeho videokamery se naposledy otočily k ponorce NUMA. Nato zanechal převrácené, nehybné, potlučené plavidlo tichu zčernalých hlubin po boku dávno padlé válečné lodi.

7

Pitt neviděl nic, jen rudou.

Nebyla to krev, ale malá výstražná kontrolka, která mu pulzovala před obličejem. Zahnal mrkáním bolest, která mu vystřelovala do hlavy a do ramene, a zavolal do setmělého vnitřku ponorky: „Jste všichni živí?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Anna vyděšeným hlasem.

Giordino zavrčel. „Myslím, že jsme přežili středně dlouhý program v sušičce.“ Stejně jako Pitta ho vymrštil ze sedadla náraz, když se ponorka převrhla, a teď ležel na břiše na jejím stropě. Vstal na kolena a uvědomil si, že kolem něho šplouchá voda.

„Tenhle zvuk se mi vůbec nelíbí,“ všiml si i Pitt, že má mokré nohy.

Oba muži, když neohrabaně vstali, měli vodu po kotníky. Obklopoval je sykot a praskání a obojí se mísilo se štiplavým pachem spáleniny.

Pitt našel malou svítilnu a prohlížel si vnitřek stroje, Giordino mezitím pomohl vysvobodit Annu ze sedadla.

„Tlak podle všeho drží,“ řekl Pitt. „Musí to být nějaká vlasová trhlina, nebo těsnění průhledu.“

„Je fajn, že nejsme o tisíc stop hlouběji,“ podotkl Giordino. Věděl, že s malou trhlinou v takové hloubce by se ponorka během okamžiku prolomila.

Zatímco Pitt s Giordinem s ležérním klidem probírali situaci, Annu k ní nenapadalo nic jiného, než že je příšerná. „Jak moc zlé to je?“

„Zatím není třeba převlékat se do plavek.“ Pitt se na ni konejšivě usmál. „Máme k dispozici nějakou tu energii, ale momentálně dokáže pohánět jen několik aplikací. Al zběžně zkontroluje vedení, aby zůstaly v chodu pračky plynu.“

„Nemůžeme zavolat na *Makedonii*?“

„Momentálně nemáme dost energie pro komunikační systémy. A kromě toho ležíme vzhůru nohama. Náš komunikační transpondér je umístěn na horní straně ponorky, jenže právě ta strana je teď pohřbena pod námi. Možná nebudeme mít dostatečný signál k přenosu. Ale i bez toho nás *Makedonie* připluje včas hledat.“

„A nemůžeme se vynořit sami?“

„Normálně by to šlo pomocí trysek nebo balastní nádrže. Jenže trysky jsou uraženy a to syčení, které slyšíte, je trhlina v balastní nádrži.“

„Ještě zbývají nouzové zátěže,“ dodal Giordino.

Pitt ukázal vzhůru: „Jsou teď nad námi. Nahoru je odhodit nemůžeme.“

Anně přeběhl po těle mráz. „Jak dlouho tu můžeme zůstat?“

„Udržíme-li v chodu pračky, budeme v pořádku nejméně čtyřiadvacet hodin.“

Giordino si odkašlal. „Máme tu drobné narušení recirkulace.“

„Dá se opravit?“ zeptal se Pitt.

„Kyslíkové nádrže se utrhly od rámu.“ Kvůli Anně ta slova říkal nedbalým tónem, aby jejich závažnost zamaskoval. Během útoku přišla ponorka o zásoby kyslíku a právě ležela bezmocně na mořském dně. „Pračky jsou bez šťávy, ale zkusím to vedení nějak obejít.“

Pitt spatřil, jak na něj Giordino z šera nepatrně zavrtěl hlavou. Vedení se opravit nedalo.

Pittova mysl začala letět na plné obrátky. Přerušené vedení znamenalo, že nemají přístup k čerstvému kyslíku. Bez praček, které by zbavily vzduch oxidu uhličitého, bude vzduch v ponorce čím dále tím více jedovatější. Nepotřeboval kalkulačku ke spočítání, kolik mají času. Se třemi lidmi v těsném prostoru to nemůže trvat dlouho.

Pitt nepochyboval, že je *Makedonie* najde. Moře tu bylo dost mělké na to, aby k nim potápěči mohli připevnit výtahové kabely a vyzvednout je na hladinu. Hlavním nepřítelem byl čas. Posádka *Makedonie* si bude myslet, že dosud prozkoumávají místo potopení nákladní lodi. Nemohou-li použít nouzový maják, bude trvat hodiny, možná celý den, než je najdou a zachrání. A to bylo více času, než kolik měli.

„Zbývá ještě jedna možnost," řekl. „Otočíme ji. Nebo aspoň pootočíme. Jen tak, abychom mohli shodit nouzové zátěže."

Giordino posvítil baterkou z průhledu a ukázal se se zrezivělý, sedimentem pokrytý kovový plát trupu. Leželi na nerovném písčitém povrchu po boku *Kerče*.

„Můžeme se otočit jen do strany," odtušil, „směrem od vraku."

Pitt zaklepal pěstí do oceli nad hlavou. „Máme dvě balastní nádrže. Kdyby se nám podařilo naplnit nejdříve tu levou, mohla by nás přetočit."

„To by stálo za pokus… jestli fungují čerpadla. Podívám se, jestli bych do nich dovedl dostat nějakou šťávu."

Vypáčil postranní skříňku s pojistkami a vrhnul se do spleti drátů, která se pod dvířky objevila. Po několika minutách zavolal na Pitta. „Tak to zkus."

Pitt sáhl za sedadlo pilota a přepnul ovládání tak, aby se levá balastní nádrž zaplnila vodou. Nad hlavou uslyšeli vířivý zvuk následovaný klokotáním vody.

„Dobrá práce, Sparky," ocenil Pitt.

Jak se balastní nádrž plnila, cítili, že se ponorka lehce posouvá. Když však byla plná a čerpadla se zastavila, poloha ponorky se nezměnila. Trojice jejího osazenstva si stoupla na levou stranu a snažila se přenášet váhu. Giordino dokonce několikrát poskočil, ale ponorka držela na místě.

Anna si tiše povzdechla. „Nic." Do jejích myšlenek se znovu vplížil počáteční pocit klaustrofobie, umocněný vydýchaným vzduchem, ze kterého se jí začínala točit hlava.

„Myslím, že už moc nechybí," nevzdával se Pitt.

Giordino popadl bednu s nářadím a potápěčské vybavení a naskládal je na zatíženou stranu. „Bojím se, že tu není mnoho těžkých věcí, které by nám pomohly."

Pitt nad tím chvíli přemýšlel. „My vlastně nepotřebujeme ani tak další váhu, jako spíš další ruku. Pokud možno prodlouženou."

Giordino se na něho chvíli díval a poté se zazubil. „No jistě. Můžeme se zkusit odtlačit." Protáhl se kolem Pitta ke skříňce s pojistkami a začal se přehrabovat v drátech.

„Co chcete dělat?"

„Ke dnu ponorky je připevněno robotické rameno," vysvětlil Pitt. „Kdyby je Al dokázal zprovoznit, mohli bychom se odstrčit od *Kerče* a přetočit se."

V ponorce byl větší chlad a podstatně zatuchlejší vzduch, když Giordino konečně ohlásil úspěch. „Těmi balastními čerpadly jsme se připravili o pěkný kus nouzových rezerv," řekl. „Už ti zřejmě moc energie nezbývá."

„Nepotřebujeme více než jeden šťouchanec," odvětil Pitt. Opřel se o otočené sedadlo pilota, natáhl se k joysticku na panelu a aktivoval ovládání. Zvedl manipulátor zpod přídě ponorky a povytahoval jej do strany, dokud se článkované rameno nedotklo trupu *Kerče*. Anna i Giordino se postavili na levobok a zatajili dech.

Pitt udělal totéž a spustil robotické rameno na plný výkon. Z hydrauliky zaznělo tlumené bručení a červené vnitřní osvětlení zvýšením elektrického odběru pohaslo. Nato se odněkud z konstrukce ponorky ozvalo zaskřípění a plavidlo se začalo naklánět. Pitt od vraku nadále odtlačoval manipulátorem ponorku, ta se nakláněla na bok, dokud se jí nezmocnila setrvačnost. V jediném pomalém hladkém pohybu se ponorka překlopila na bok a její osazenstvo začalo klopýtat a hledat rovnováhu. Přes ovládací pult se přelila čvachtající voda a ovládání manipulátoru přestalo fungovat.

„Řekl bych, že to bude stačit," řekl Pitt. „Asi je čas se vynořit."

Otevřel panel na podlaze, strčil do něj ruce a pootočil dvojicí T-šroubů. Na dně ponorky vypadly z kolébek dvě olověné balastní zátěže a odkutálely se na mořské dno.

Navzdory částečnému zaplavení vodou se ponorka NUMA odlepila od písku a začala stoupat. Anna se usmála, když Pitt posvítil baterkou z průhledu a všichni uviděli, jak *Kerč* mizí pod nimi. Černá voda, která je obklopovala, brzy začala světlat a Anně se ulevilo při pohledu na kalnou zelenou polévku, která ji předtím tak vyděsila.

O několik minut později se ponorka vyloupla nad hladinu moře bičovaného vytrvalým deštěm. Anna se natočila k průhledu a všimla si, že *Makedonie* se houpá na vlnách asi půl míle od nich. Giordino se ani nesnažil opravit

rádio, protože loď se ihned začala stáčet jejich směrem a voda za její zádí se rozvířila nejvyšším zrychlením.

Když ponorku zachytili a vytahovali na palubu, Petar Ralin nervózně přecházel po záďové palubě. Teprve když Anna vylezla z poklopu, následována Pittem a Giordinem, jeho tvář roztála úlevou.

Stenseth jim pomohl vylézt. „Ten ponor se vám nějak protáhl," poznamenal kapitán. Obcházel pomačkanou konstrukci ponorky a zkroucené pozůstatky po tryskách. „Potkali jste tam dole nějakou mořskou příšeru?"

„No, každopádně to mělo dost ostré drápy." Pitt se zadíval k zamračenému nebi: „Naši přátelé ze záchranné lodi začali mít osobní zájem o naši ponorku. Jsou pořád někde kolem?"

„Odjeli před hodinou."

Ralin přistoupil k Anně a objal ji. „Měli jsme o vás takový strach." Povšiml si, že jeho kolegyně má na hlavě čerstvou odřeninu. „Co se stalo?"

„Chytili nás do drapáku, omlátili o *Kerč* a převrátili vzhůru nohama. Myslela jsem, že je konec, ale chladný rozum zvítězil," řekla a kývla k Pittovi a Giordinovi. „Petare, musíme tu záchrannou loď najít, než se dostane do přístavu."

„Mají ten HEU?"

Podívala se na Pitta, který odpověděl za ni: „Připadá mi to jako dobrý důvod k pokusu nás zabít." Přejel dlaní po pomačkané ponorce.

Anna se obrátila na Stensetha: „Můžeme je chytit? Nebo aspoň zjistit, kam jeli?"

„Mají před námi pořádný náskok, ale určitě to můžeme zkusit. Bohužel v tomhle počasí je nízká viditelnost a radar má mizerný dosah."

Skupinka odspěchala na můstek, kde Stenseth nařídil kormidelníkovi, aby rozjel loď na maximální výkon. Nato se přidal k Pittovi u obrazovky radaru: „Z místa odplula jihozápadním směrem."

Pitt nastavil dosah radaru na maximum a prohlížel si obrazovku. Většinu jí pokrývaly velké bílé skvrny znázorňující intenzivní déšť. Až na samém okraji obrazovky však sporadicky poblikávala nejasná tečka.

„To by mohli být oni," řekl Pitt. „Na kurzu dvě stě čtyřicet stupňů."

„Míří k Bosporu." Stenseth oznámil změnu kurzu kormidelníkovi.

„Slečno Belovová? Pane Raline?“ oslovil Pitt policisty. „Snad byste mohli požádat tureckou pobřežní stráž o dočasné uzavření úžiny?“

„Tak předně, *Anno* a *Petare*,“ řekla s úsměvem. „A ano, to bychom mohli. Děkujeme.“

Ralin zavolal tureckou pobřežní stráž a po několika minutách hlásil, že se pokus setkal s úspěchem. „Pobřežní stráž má právě jedno plavidlo poblíž mostu Sultána Selima I. a to sleduje veškerou dopravu směřující na jih. Jakmile se loď objeví, zadrží ji.“

„Stejně se ji budeme snažit dohnat,“ dodal Stenseth.

Podařilo se jim sledovat cíl na radaru až k Bosporu, jenže brzy jej ztratili ve změti všech plavidel vplouvajících a vyplouvajících z úžiny. Zmatek ještě zhoršoval neutuchající silný déšť, spousta cílů na radarové obrazovce mizela v bílých závojích rozmaru počasí a znovu se z nich vynořovala. Posádka NUMA nakonec vystopovala dva cíle mířící na jih, které vpluly do úžiny, a pokusila se k nim přiblížit.

Když lodě v úžině snížily rychlost, déšť trochu polevil a poskytl jim lepší viditelnost. Jakmile *Makedonie* přešla na předepsanou maximální rychlost deseti uzlů, objevil se před nimi první cíl, nákladní loď pod ruskou vlajkou. *Makedonie* kolem pomalejší lodi proklouzla, aby se pokusila vystopovat tu druhou.

Z mrholení před *Makedonií* se vyloupl moderní visutý most Sultána Selima I. zhruba ve stejnou chvíli, kdy pod něj začala klouzat jakási letitá nákladní loď.

„Tohle byl ten druhý cíl?“ ujistila se Anna.

„Bojím se, že ano,“ odpověděl Pitt.

Rádiový rozhovor s hlídkou pobřežní stráže jen potvrdil jejich zklamání. Záchranná loď se tam vůbec neobjevila.

„Kam se mohli podít?“ nechápala Anna.

„Někde při ústí Bosporu se museli otočit,“ řekl Pitt, „snad právě proto, aby se ztratili v provozu a špatném počasí. Mohli zmizet kamkoliv.“

„Můžeme ji zkusit najít,“ rozhodl Ralin. „Pošleme výstrahu všem spřáteleným mořským přístavům okolo Černého moře. Máme přibližný popis. Nemůže být tolik lodí, které mu budou odpovídat. Někde se objevit musí.“

„V tom máte myslím pravdu,“ přikývl Pitt.

„Už jsme téměř v Istanbulu, takže vás tam můžeme vysadit, jestli chcete," nabídl Stenseth.

„To by bylo příjemné." Anna se otočila na Pitta: „Ani nevím, jak vám poděkovat. Jsem si jista, že tu loď brzy najdeme."

„Nejlépe se mi odvděčíte, když ji vyřadíte z provozu," odvětil Pitt. „Zvlášť po tom, co provedla mojí ponorce."

Anna se zazubila: „Ta projížďka v ponorce byla daleko dobrodružnější, než jsem doufala, ale myslím, že jsem moři přišla konečně na chuť."

„V tom případě náš výlet do hlubin můžeme prohlásit za úspěch. Až se tam budete chtít podívat příště, už víte, kam vyrazit."

„To si budu pamatovat. Sbohem."

Anna s Ralinem sestoupili na nižší palubu a počkali, až *Makedonie* přirazí k molu obchodního přístavu. Anna seskočila na břeh a v duchu si přísahala, že již nikdy v životě nevkročí na loď.